

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ — ΙΟΥΝΙΟΣ 1893. — ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ'.

ΠΡΟΣΕΒΛΗΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΡΑΝΤΙΣΜΕΝΑ
ΚΤΗΜΑΤΑ

(Τῷ κ. Θ. Α. εἰς Πάτρας)

«Παρετήρησα με ἀπορίαν, γράφει συνδρομητής, ὅτι εἰς με-
ρικὰ κτήματα ραντισμένα ἐφάνη ἡ νόσος, οὐχὶ μόνον ἐνταῦθα
ἀλλὰ καὶ εἰς Πύργον, ὡς γράφουσιν ἐκεῖθεν· τί συμβαίνει δὲν
εἰξέυρω».

Ἄμπελόφυλλα ραντιθέντα με διάλυσιν 2 0/0 θεικοῦ χαλκοῦ,
ἐπὶ τῶν ὁποίων διατηροῦντο κάλλιστα αἱ κυκναὶ κηλίδες τοῦ
βορδιγαλλίου πολτοῦ, ἐστάλησαν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον καὶ πρὸς
ἡμᾶς ἐκ Πύργου καὶ Ζακύνθου· ἔφερον δὲ ἰκανὰς ἕκαστον
περονοσπορικὰς κηλίδας. Τινὰ μάλιστα αὐτῶν ἀκριβῶς κάτω-
θεν τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ τοῦ βορδιγαλλίου πολτοῦ μερῶν.

Ἄλλὰ καὶ ἐν Πάτραις παρετηρήθη ταῦτο, ὡς ἐκεῖθεν καὶ
ἕτεροι ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς. Εἰδῆμων δὲ τις φίλος ἐν τῇ πόλει
ταύτῃ συνεβούλευσε τὴν αὔξησιν τῆς δόσεως τοῦ θεικοῦ χαλ-
κοῦ ἀπὸ δύο εἰς τρία ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ὅπερ πολλοὶ πράττουσι
καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων, γενομένων αἰσθητῶν εἰς πάν-
τας τοὺς σταφιδοκτηματίας, φρονῶ ὅτι οὗτοι ἐπείσθησαν πλέον
ὅτι τὰ λεχθέντα ὑπὸ τινῶν περὶ ἀπρτελεσματικῆς χρήσεως μι-
κροσκοπικῶν δόσεων θεικοῦ χαλκοῦ εἶνε ἀπλῶς ἀνάξια προ-
σοχῆς.

Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ βορδιγαλλίος πολτός, περιέχων

δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν θεικὸν χαλκόν, ἀποβαίνει συνήθως ἀποτελεσματικὸς πρὸς πρόληψιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ περονοσπόρου καὶ εἶνε μέσον ἀπλούστατον καὶ ὀλιγοδάπανον. Ἐν τούτοις παρουσιάζονται ἐνίοτε περιστάσεις καθ' ἃς ἀποδεικνύεται ἀνίσχυρος νὰ προφυλάξῃ τὴν ἀμπελον ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ παρασίτου τούτου.

Ἀλλὰ διατί ὁ πολτὸς οὗτος καὶ μὲ δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν θεικοῦ χαλκοῦ δὲν προφυλάσσει πάντοτε καθ' ὁλοκληρίαν τὰ φύλλα ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ περονοσπόρου; Δύο εἶνε τὰ αἷτια: α') διότι δὲν προσκολλᾶται καλῶς ἐπὶ τῶν μερῶν ἐφ' ὧν ἐπιτίθεται καὶ β') διότι τὰ ὄργανα τοῦ φυτοῦ ἀπορροφῶσι αὐτὸν βραδύτατα.

Ἐνεκα τῶν μειονεκτημάτων τούτων τοῦ βορδιγαλλίου πολτοῦ πολλοὶ κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς εὐρέσιν ἑτέρας χαλκούχου οὐσίας, μᾶλλον προσκολλημένης ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τάχως ἀπορροφώμενης ὑπ' αὐτῶν. Τοιαῦται οἰσῖαι κατὰ τὰ τελευταῖα τρία ἔτη ὑπεδείχθησαν πολλοὶ, οἷον ὁ σῦστατουχος πολτὸς (sulfostéatite cuprique), ὁ πολτὸς τοῦ Πὸνς (bouillie céleste à poudre unique de Pons) καὶ ἰδίως ὁ σακχαρώδης πολτὸς (bouillie sucrée ἢ dauphinoise), περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Βιαλὸ ἐν τῷ τελευτάῳ (1893) περὶ τῶν ἀσθενειῶν τῆς ἀμπελου συγγράμματι τοῦ (σελ. 141) λέγει "la bouillie sucrée est un des meilleurs procédés de traitement liquides contre le mildiou".

Ὁ βορδιγαλλίος πολτὸς, φύσει μὴ κολλητικὸς, ὅταν περιέχῃ μεγαλύτεραν τῆς πρεπούσης ποσότητα ἀσθέστου, ὧν βαρύτερος, κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν συγκρατεῖται ἐπὶ τῶν φύλλων, ἐφ' ὧν μένουσι μόνον ἐλαφραὶ κυανὰ κηλίδες. Ἐκ τῆς μικρᾶς σχετικῆς ποσότητος θεικοῦ χαλκοῦ τῆς οὕτω ἀναποτισμένης ἀσήμαντον μέρος ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν φύλλων. Εἶνε δὲ ἀνάγκη ν' ἀπορροφηθῇ, ν' ἀφαιμωθῇ ὁ χαλκὸς ὑπὸ τοῦ φύλλου ἵνα μεταβιβαζόμενος διὰ τῆς ἐνδοσμίωσεως εἰς πάντα τὰ μέρη αὐτοῦ μεταβῇ τούτο εἰς ἔδαφος ἀκατάλληλον πρὸς βλάστησιν τῶν σπερμάτων τοῦ περονοσπόρου. Τὰ πλεονεκτήματα

ταῦτα ἔχει ὁ σακχαρώδης πολτὸς, ὅστις προσκολλημένος καλῶς ἔχει προσέτι τὸ μέγα πρὸσέννε διατηρῆ ἐν διαλύσει καὶ ἐν ὑπόρρῃ σακχαρικοῦ χαλκοῦ μεγάλην ποσότητα χαλκοῦ, τὸ ἥμισυ τοῦ ὁποίου, κατὰ τὰς μαρτυρίας πλείστον σπουδαίων ἐπιστημόνων, ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν φύλλων εὐθὺς σχεδὸν ὡς ὁ σακχαρώδης πολτὸς ἔλθῃ εἰς συνάψειαν μετ' αὐτῶν. τὸ σπουδαῖον τοῦτο πλεονέκτημα μαρτυρεῖ καὶ ὁ Millardet ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ ὁδηγίᾳ περὶ περονοσπόρου, λέγων "Les bouillies (à poudre unique, sucrée etc.) dans lesquelles une certaine proportion du cuivre se trouve à l'état dissous, ont, en principe, sur la bouillie bordelaise ordinaire etc. un avantage, ce que leur activité s'exerce dès le moment même de leur application: la moitié environ du cuivre qu'elles contiennent en dissolution étant absorbée par la feuille presque instantanément, c'est à dire pendant les cinq à dix minutes que dure la dessiccation des gouttelettes. Chez la bouillie bordelaise, au contraire, il est nécessaire, pour qu'elle agisse sur le mildiou, que la chaux qui entre dans sa composition soit d'abord carbonatée, ce qui peut exiger des heures ou même des jours, suivant diverses circonstances. De plus lorsque la bouillie bordelaise est carbonatée, il lui faut encore l'intervention de la pluie ou de la rosée (1893 σελ. 18—19).

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Millardet, ὁ ὁμολογῶν τ' ἄνωτέρω, εἶνε ὁ πρότερος ἐνθαρρύνων καὶ ὑποστηρικτὸς τὴν χρῆσιν τοῦ βορδιγαλλίου πολτοῦ, τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐκώλυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ παραδεχθῇ ὡς ὀρθὴς τῆς προτάσεως ὑπὸ τοῦ Perret καὶ ἄλλων τροποποιήσεις τοῦ πολτοῦ τούτου. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τὴν εἰλικρινεῖάν του ταύτην ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς ἐρεῦναις καὶ συζητήσεσι πάντες τὸν σέβονται καὶ τὸν παραδέχονται ὡς ἄριστον ἐπιστήμονα, δὲν τῷ ἀπονέμουσι δὲ τὸν τίτλον τοῦ petit charlatan, δι' οὗ οἱ Γάλλοι χαρακτηρίζουσι τινὰς τοὺς ὁποίους ἐγνώρισαν.

Ὁ εὐθὺς λοιπὸν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπιθέσεως τοῦ σακχαρώδους

πολτοῦ ἀπορροφώμενος ὑπὸ τῶν φύλλων χαλκός διαβιβάζεται διὰ τῆς ἰνδοσμώσεως εἰς ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φύλλου, ὅπερ οὕτω μένει ἀπρόσβλητον ὑπὸ τοῦ παρασίτου.

Προφυλασσομένων δὲ τῶν πρώτων φύλλων τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ περονοσπόρου παρακωλύεται ἡ ἀνάπτυξις αὐτοῦ βραδύτερον ἢ ἐάν παρουσιασθῶσι κατάλληλοι πρὸς τοῦτο ἀτμοσφαιρικαὶ περιστάσεις.

Προσεχῶς θέλομεν ἐξετάσει καὶ ἕτερα ἅτινα ζητήματα σχετιζόμενα πρὸς τὰ μέσθ' ἅτινα ὑπεδείξαμεν πρὸς πρόληψιν τῆς ἀναπτύξεως τῆς νόσου ταύτης τῆς ἀμπέλου.

Π. Γ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ

ΤΑ ΣΑΡΚΟΒΟΡΑ ΦΥΤΑ

Υπάρχουσι φυτὰ τὰ ὅποια ἐνεκα τῶν παραδόξων αὐτῶν ἔξεων ἐκλήθησαν σαρκοβόρα. Ἡ παραδοξότης δ' αὐτῶν συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τρέφονται διὰ ζωϊκῶν οὐσιῶν λαμβανομένων διὰ τῶν ἐναερίων ὀργάνων αὐτῶν.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρέχει αὐτοῖς ὁμοιότητα, καθαρῶς ἐξωτερικὴν, πρὸς τὰ ἀρπακτικὰ ζῷα, εἶνε δὲ τὸσον ἀλλόκοτον ὅστε ἐπὶ πολὺ ἐξηγᾶτο πεπλανημένως.

Οἱ παλαιότεροι, βλέποντες νὰ ἐξαφανίζωνται τὰ ἔντομα εἰς τοὺς κλάκας τῶν φυτῶν τούτων, ἐξέλαβον αὐτὰ ὡς προστάτας πλασθέντας ὑπὸ τῆς φύσεως ὅπως ἔρχονται εἰς βοήθειαν τοῦ μικροῦ πτερωτοῦ κόσμου τοῦ βημβοῦντος περὶ αὐτά.

Οὕτω ἡ Σαρρακηνία φέρει εἶδος ὑδρίας πλήρους ὕδατος, κατὰ τὸν Λινναῖον δὲ καὶ ἄλλους φυσιολόγους, ἀῆ ὑδρία αὕτη ἐπλάσθη ὅπως χρησιμὴ ὡς ἄστυλον ἢ καταφύγιον ἀσφαλὲς εἰς παμπληθῆ ἔντομα, ἅτινα διαφεύγουσι τοὺς βατράχους καὶ τὰ ἄλλα καταβιβρώσκοντα αὐτὰ ζῷα· ἢ προέτι, ὅπως παρέχη κατὰ τὰς ξηρασίας προμήθειαν ὕδατος εἰς τὰ ἔντομα καὶ εἰς τὰ ἄλλα μικρὰ ζῷα.

Ἄλλ' ἤδη γινώσκουμεν εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ ἀσφαλῆ ταῦτα καταφύγια. Ἡ Σαρρακηνία καὶ τὰ ὁμογενῆ ταύτης δὲν εἶνε μόνον σαρκοβόρα, ἀλλὰ καὶ θηρευτικὰ φυτὰ· ταῦτα ὄχι μόνον καταβροχθίζουσι καὶ χωνεύουσι τὰ ἔντομα, ἀλλὰ καὶ στήνουσιν αὐτοῖς παγίδας περιαιλιμένας διὰ γλυκυτάτου μέλιτος καὶ κεκαλυμμένας ὑπὸ ὠραιοτάτους στολισμούς.

Ἀκατὰ τὴν ἰνδεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν, λέγει παρατηρητὴς τις, ἔθεσα ζώσας μυίας ἐπὶ φύλλων Δροσερᾶς τῆς μακροφύλλου (*Drosera longifolia*), κατὰ τὴν μεσημβρίαν δὲ καὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ λεπτά, τὸ μὲν ἐν τῶν φύλλων εἶχεν ἐντελῶς συσπειρωθῆ ἐπὶ τῶν θυμάτων, τὰ δὲ ἄλλα ἦσαν ἐν μέρει συσπειρωμένα· αἱ μυῖαι εἶχον παύσει νὰ παλαίωσι.»

Θέσατε ἐπὶ φύλλου Δροσερᾶς τεμάχιον ὠμοῦ βοείου κρέατος· ταχέως τὸ φύλλον θὰ συσπειρωθῆ καὶ θὰ τὸ χωνεύσῃ. Ἄλλὰ προσφέρετε αὐτῇ χαλκίον, ἀμέσως ἐννοεῖ τὴν ἀκίτην καὶ μένει ἀκίνητος. Ἐν τούτοις κυρία τις κατώρθωσε ποτε νὰ ἀπατήσῃ τὸ φυτὸν τοῦτο θέσασα ἐπὶ τοῦ φύλλου τοῦ τεμάχιον κιμωλίας βεβρεγμένης ἐν ὕδατι· μετὰ χρονικὸν διάστημα ὀλιγώτερον τῆς ὥρας οἱ θύσανοι τοῦ φύλλου συνεκλείσθησαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠνωρθώθησαν πάλιν καὶ ἄφησαν τὴν κιμωλίαν ἐλευθέραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ φύλλου.

Τῆς Σαρρακηνίας αἱ ἔξεις εἶνε πολὺ περισσότερον προδοτικαὶ καὶ ἀπιστοί. Ἡ ἐν εἴδει ὑδρίας δεξαμενὴ αὐτῆς εἶνε εἶδος φυλακῆς ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ δυστυχὲς ἔντομον ἐλκυόμενον ὑπὸ ἀτραποῦ σακχαρώδους εὕρισκε βέβαιον θάνατον.

Ἡ χωνευτικὴ δύναμις τῶν σαρκοβόρων φυτῶν εἶνε ἐπίσης ἀξία παρατηρήσεως ὅσον τὸ εὐμήχανον αὐτῶν πρὸς σύλληψιν τῆς βορᾶς. Εἰς τὰ φυτὰ ταῦτα ἐχρηγήθησαν ἀσπράδιον ὡσὺ, κρέας, ἴνες, προσέτι δὲ καὶ χόνδροι ἀπεξηραμένοι. Ἐὰ πάντα κατεβρόχθισαν, τὰ πάντα ἀπερρόφησαν.

Ἡ ποιήσις πολλάκις ἔψαλε τοὺς ἔρωτας τῶν φυτῶν· δὲν φαίνεται παράδοξον ὅτι ἀπαντῶμεν παρ' αὐτοῖς, τοῦλάχιστον μεταφορικῶς, τὸσον τὸ ὀρμέμφυτον τοῦ κυνηγοῦ καὶ τὰς πανούργιας τοῦ σαρκοβόρου ζῷου ὅσον καὶ τὰ γλυκύτερα πάθη;

(Ἐκ τῆς France Agricole et Horticole)

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΙΝΩΝ

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, πλεον ἢ οὐδέποτε ἄλλοτε, καταβάλλονται προσπάθειαι πρὸς εὐρεσιν μέσων δι' ὧν νὰ κατηρθηῖται ἡ τεχνητὴ παλαιώσις τῶν οἴνων διὰ νὰ ἐπιταχύνηται ἡ πώλησις αὐτῶν. Ὅπως φέρωσιν, εἰς τὸν οἶνον τὰς καθουμένας πρὸς τοῦτο ἀλλοιώσεις κατέφυγον ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰ κολληρίσματα, εἰς τὰς συχνὰς μεταγγίσεις, εἰς τὰς μακρυνὰς ταξιδεύσεις εἰς γῶρας θερμᾶς, εἰς τὴν θέρμανσιν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Παστέρ, εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν, εἰς τὴν ἐκθεσίαν, εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς.

Ἀναφέρεται πολλάκις ὅτι οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζοντο τὴν ἡλιασιν τῶν οἴνων ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ γηράσωσιν αὐτούς· ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἔθετον ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν τῶν κατωικίων τῶν οἴνων τινὰς διὰ τοὺς ὁποίους ἡ γεῦσις τῆς παλαιότητος ἦτο προτέρημα. Ἀλλὰ δὲν ἀναφέρουσι κατὰ τρόπον ἀκριβῆ πῶς διέθετον τὰ δοχεῖα, εἴαν ταῦτα δὲν ἦσαν πλήρη, εἴαν ἦσαν στεγανῶς κεκλεισμένα ἢ ἐντελῶς ἀνοικτά. Δέου νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος τρόπος ἦτο ὁ μόνος ἐν χρήσει καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐγένετο χρῆσις ὑελίνων δοχείων, ἡ δὲ ἐπίδρασις ἦν ἀπέδιδον εἰς τὸ φῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδηλωθῇ εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὕρῳ, τοῦ νὰ ἔλθῃ τοῦτο εἰς ἀμεῖνον ἐπαφήν μετὰ τοῦ οἴνου, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ παλαιωθῇ. Τὰ τότε ἐξ ἀργίλου ἢ μαρμαίρου δοχεῖα ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μίνωσιν ἀνοικτά.

Ἀκολουθῶνς ἐζητήθη νὰ ἐξακριβωθῇ εἴαν ἡ παλαιώσις τοῦ οἴνου ἐπροξενεῖτο ὑπὸ τοῦ φωτός ἢ ὠφείλετο μᾶλλον εἰς τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαιρας ὡς καὶ εἰς τὴν θερμοκρασίαν αὐτῆς. Κατὰ πάσας δὲ τὰς γεναμένας δοκιμὰς ἐβεβαιώθη ὅτι μόναι αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες ἔχουσι μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν οἴνων, ἐξηκριβώθη μάλιστα ὅτι αὐταὶ λίαν ταχέως ἀποσυνέθετον τὴν χρωματιστικὴν ὕλην.

Ἀλλ' ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν φαίνεται ἐννελῶς ἀκριβῆς,

διότι ὁ ἐν φιάλαις πεπωματισμέναις, ἔστω δὲ καὶ ἀχρῶσις, ἐκτιθέμενος εἰς τὸ φῶς οἶνος πολὺ ὀλίγον μεταβάλλεται. Ὅλως ἔμως ἄλλοῖον εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ἂν αἱ φιάλαι αὐταὶ ἐκτεθῶσιν ἀνοικταί· οὕτω ὁ ἐν αὐταῖς οἶνος ὑφίσταται σπουδαίαν μεταβολήν· τὸ ρευστὸν λαμβάνει χρῶμα ἀγύρου, γεῦσιν γλυκυτέραν καὶ λεπτοτέραν, ἀλλ' ἦτις δὲν βραδύνει νὰ ἀπολεσθῇ εἴαν παραταθῇ ἡ ἐκθεσις.

Ἐσκέφθησαν λοιπὸν ὅτι οὐχὶ τὸ ἄμεσον φῶς ἔχει μεγὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος, ὅπερ ἐξασκῆ τὴν χημικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπὶ τοῦ ρευστοῦ. Ἐπομένως ὁ οἶνος, ὑπεβαλλόμενος εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, δὲν θὰ ἐτροικοποιεῖται κατὰ τρόπον ἐκείνου εἰμὴ ἐφ' ὅσον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπορροφήσῃ μέρος τοῦ ὀξυγόνου· εἴαν ἀπολύτως ἐπτερεῖτο τοῦτου, τὸ χρῶμα ἐλάχιστον θὰ ἡλλοιοῦτο ἢ δὲ γεῦσις θὰ ἔμενε σχεδὸν ἀναλλοίωτος.

Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι οἰνολόγοι τινὲς ἀπέδειξαν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἐκτεθῇ ὁ οἶνος εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ μίαν μόνην θερινὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ θερμοκρασία νὰ φθάσῃ 38 ἢ 40°, ὅπως προφυλαχθῇ ἀπὸ τῶν παντοίων ἀσθενειῶν, αἰτινες προσβάλλουσιν αὐτόν. Ἐκτιθετάς δὲ συνήθως ὁ οἶνος εἰς μεγάλα μέλανα ὑάλινα δοχεῖα τοποθετούμενα ἐπὶ ἐπιφανείας λευκῆς διὰ νὰ γίνεται ἐντονωτέρα ἡ ἀπορρόφησις τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος.

Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις τοῦ φωτός καὶ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαιρας δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν οἶνον τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐπέρχονται μετὰ πολυχρόνιον κανονικὴν διαμονὴν αὐτοῦ ἐν καταλλήλῳ οἴναποθήκῃ. (Ἐκ τοῦ Moniteur Vinicole).

ΜΕΤΑΓΓΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΝΟΥ

Μετὰ τὰ ψύχη τοῦ χειμῶνος ἡ μετάγγισις τοῦ οἴνου εἶνε ἀπαραίτητος. Ἡ ταπεινώσις τῆς θερμοκρασίας ἐπιδρᾷ εὐνοϊκῶς

ἐπὶ τῆς ταχείας καθάρσεως τοῦ οἴνου, ὅστις δέον ν' ἀπομονοῦται ἀπὸ τῶν παντοίων νοσογόνων ὑλῶν ἃς περιέχει. Τὸ ψῦχος συστέλλον τὰς ὑλὰς ταύτας τὰς καθιστᾷ πυκνοτέρας, ὑπείκουσαι δὲ αὐταὶ εἰς τὸν νόμον τῆς βαρύτητος, καταπίπτουσιν ὑπὸ μορφήν τρυγίας, ἀφίνουσαι διαυγέστατον τὸν οἶνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποχωρίζονται. Ἐπιωφελούμενος τῆς φυσικῆς ταύτης καθιζήσεως ὁ οἴνοποιος προβαίνει εἰς τὴν μετάγγισιν πρὸ τῆς ἐπανόδου τῆς θερμῆς ἐποχῆς.

Ἰταλὸς οἰναλόγος, ὁ κ. Μαρτινέγγος, πραγματευόμενος τὸ αὐτὸ θέμα, δεικνύεται ἐπιφυλακτικώτερος ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς μεταγγίσεως. Ἴδου δὲ τί γράφει :

«Μεταγγίζετε τοὺς οἴνους σας ὅταν ἦνε ἐντελῶς διαυγής, καὶ ὅταν ἡ ταπείνωσις τῆς θερμοκρασίας, ἐνεργήσασα ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ ἓνα μῆνα τοῦλάχιστον, ἐπέτρεψεν εἰς τὴν τρύγα νὰ ἀποκρυσταλλωθῇ καὶ παρασύρῃ μεθ' ἑαυτῆς, εἰς τὸν πυθμένα τῶν βυτίων, τὰς οὐσίας τὰς μᾶλλον ἐπιμόνως μετεώρους ἐν τῷ οἴνῳ.»

«Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἀναχωροῦντες, δυνάμεθα εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀνοιξέως νὰ μεταγγίσωμεν τὸν οἶνον. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς ἡ μετάγγισις δὲν εἶνε ἀπαραίτητος· ἐνὸς μὲν ἢ ζύμη τῆς τρυγίας τοῦ οἴνου διατηρεῖ ἐνεργητικότητά τινα, ἐνὸς μὲν ἐκπέμπεται ἀνθρακικὸν ὄξύ, δὲν εἶνε κατεπεῖγον νὰ ἐνεργήσωμεν μετάγγισιν· δυνάμεθα ἀκινδύνως νὰ ἀφήσωμεν τὸν οἶνον μετὰ τῆς τρυγίας αὐτοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι διετείνοντο μάλιστα ὅτι τοῦτο εἶνε μέσον πρὸς βελτίωσιν τοῦ οἴνου.»

Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν συμμεριζόμεθα τὴν γνώμην τοῦ κ. Μαρτινέγγου. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ οἶνος δὲν ἦνε ἐντελῶς καθαρὸς συμβουλεύομεν νὰ μεταγγίζηται πρὸ τῆς ἐπανόδου τῶν καυσάνων. Βέβαιον εἶνε ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ τὰ βυτία τὰ περιέχοντα νέους οἴνους εἰσέτι θολοὺς, ἐσχηματίσθη ἤδη καθίζημα, ὅπερ δέον διὰ τῆς μεταγγίσεως νὰ τὸ ἀποχωρίζωμεν τοῦ οἴνου, καθότι ἀποβαίνει πάντοτε ἐπιβλαβές. Κατόπιν δε, ὅτε ὁ οἶνος ἤθελε καθαρισθῇ ἐντελῶς, δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ δευτέραν μετάγγισιν. Οὕτω διὰ τῆς πρώτης μεταγγίσεως ἀφαιρεῖ-

ται τὸ μείζον μέρος τῶν ἐπιβλαβῶν ὑλῶν, αἵτινες πολλάκις ἐπιδρῶσι καταστρεπτικῶς ἐπὶ τοῦ οἴνου.

Ἡ πείρα ἀπεδείξεν ὅτι ἡ παρατεταμένη ἐπαφή τοῦ οἴνου μετὰ τῆς τρυγίας ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ ἀποβάλῃ μέρος τοῦ τρυγικοῦ τοῦ ὄξεος, ὑποβιβάζει τὸν οἶνοπνευματικὸν βαθμὸν, τέλος ἐλαττοῖ ὀλίγον τὸ χρῶμα. Ἐν Ὁβερνίᾳ, ἐνθα ἐν γένει ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι αἱ μεταγγίσεις εἶνε ἀνωφελεῖς, οἱ οἶνοι δὲν δύνανται νὰ διατηρηθῶσι· καὶ ἅμα τῷ θέρει θολοῦνται καὶ ἀμαυροῦνται προσλαμβάνοντες γεῦσιν ἀνούσιον. Ἐν τούτοις παρά τισι τῶν ὀλίγων ἰδιοκτητῶν τῆς χώρας ταύτης ἡ μέθοδος τῆς μεταγγίσεως κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἐγένετο παραδεκτὴ, παρετήρησαν δ' οὗτοι ἔκτοτε βελτίωσιν τοῦ προϊόντος ἀξίαν σημειώσεως.

(Ἐκ τοῦ *Moniteur Vinicole*)

Ἐκ τοῦ

ἹΠΠΟΛΟΓΙΚΟῦ ΚΑΙ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΟῦ

ΜΗΝΗΜΟΝΗΙΟΝ

τοῦ κ. Γ. Ν. ΠΙΛΑΒΙΟΥ

Ἀστάθεια τῶν ποδῶν. Ἐλαττωματικαὶ στάσεις.

α') Ἐπὶ τῶν προσθίων.

Προσθόστροφος: τὰ πρόσθια: φορὰ τοῦ μὲν σώματος πρὸς τὰ πρόσω, τῶν δὲ ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὀπισθόστροφος: τὰ πρόσθια: φορὰ τοῦ μὲν σώματος πρὸς τὰ ὀπίσω, τῶν δὲ ποδῶν πρὸς τὰ πρόσω.

Διαποδιότης: τὰ πρόσθια: ὑπερβολικὸν ἀνοιγμα καὶ ἀπόστασις τῶν ποδῶν ἀπ' ἀλλήλων.

Συμποδιότης: τὰ πρόσθια: προσέγγισις τῶν ποδῶν.

Γονυκαμπῆς: κάμψις τῶν γονάτων πρὸς τὰ πρόσω μετὰ συπάσεως τῶν καμπτήρων τενόντων ἐκ κοπώσεως.

Βραχυτέγων : ἡ ἰδία ὡς ἀνωτέρω κατάστασις ἐκ γενετῆς προεργομένη.

Διεστηκῶς τὰ γόνατα : ὑπερβολικὴ ἀπομάκρυνσις τῶν γονάτων μόνον ἀπ' ἀλλήλων.

Βουσιάτης τὰ πρόσθια : ὑπερβολικὴ προσέγγισις τῶν γονάτων καὶ ἀπομάκρυνσις τῶν ὑπὸ ταῦτα μερῶν.

Γονόκοιλος ἢ μακροτέγων : λόγισμα τῶν γονάτων πρὸς τὰ ἔσω μετὰ ἐκμικρύνσεως τῶν τενόντων.

β) Ἐπὶ τῶν ὀπισθίων. Προσθοφόρος τὰ ὀπίσθια : φέρει τοῦ μὲν σώματος πρὸς τὰ πρόσθια, τῶν δὲ ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια.

Ὀπισθοφόρος τὰ ὀπίσθια : φέρει τοῦ μὲν σώματος πρὸς τὰ ὀπίσθια τῶν δὲ ποδῶν ὑπὸ τὴν κοιλίαν.

Διαταραιστής : ὑπερβολικὴ ἀπομάκρυνσις τῶν ταρσῶν ἀπ' ἀλλήλων.

Συνταραιστής : ὑπερβολικὴ προσέγγισις τῶν ταρσῶν.

Συμπυγής : στενότης ἐν γένει τῶν ὀπισθίων.

Διαπυγής : εὐρύτης ἐν γένει τῶν ὀπισθίων.

γ) Ἐπὶ τῶν προσθίων καὶ ὀπισθίων ποδῶν.

Ραιθόπους : στροφή τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔσω.

Βλαισόπους : στροφή τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω.

Μακρομεσοκύνιος : ὑπερβολικὸν μῆκος καὶ κλίσις τοῦ μεσοκυνίου.

Βραχυμεσοκύνιος : βραχύτης τοῦ μεσοκυνίου.

Ὀρθομεσοκύνιος : κάθετος στάσις μετὰ βραχύτητος τοῦ μεσοκυνίου.

Ἡξωπερικαὶ βλάβαι τοῦ σώματος. Τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος τοῦ ἵππου ἢ ἡμιόνου ὀρατάς καὶ χρονίας βλάβας καλοῦμεν ὑπὸ γενικὴν ἔκφρασιν **ἐπάσματα** (Taptes). Ταῦτα διακρίνονται εἰς **μαλακὰ καὶ σκληρὰ**. Μεταξὺ τῶν πρώτων συγκαταλέγονται πάντες οἱ μαλακοὶ ὄγκοι, κύστις, νεοπλάσματα, ὑδραρθρώσεις, γάγγλια κ. τ. λ. μεταξὺ δὲ τῶν δευτέρων αἱ ἐξοστώσεις ἐν γένει. Τὰ ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων μαλακὰ ἐπάσματα ὀνομάζομεν **Ἰγρώματα ἢ Ἰδρίθρωσις** τὰ

δὲ κατὰ μῆκος τῶν τενόντων **Γάγγλια ἢ Ἰδριθρόντα** (κοινῶς νερό).

Αἱ ἐξοστώσεις ἀναφαίνονται συνηθέστερον εἰς τοὺς πρόσθιας εἰς μὲν τοὺς πρόσθιους ἀμέσως ὑπὸ τὸ γόνυ, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ μετακαρπίου καὶ ἐπὶ τῆς στεφάνης εἰς δὲ τοὺς ὀπισθίους πρὸς τὸν ταρσῶν καὶ ἐπὶ τῆς στεφάνης ἐπίσης.

Ἡξωπερικαὶ νόσηματα. Ἡ μάστις (ρίνικη καὶ δερματική) τὸ ἐμφύσημα ἢ ἀσθμα ἢ περιοδικὴ ὀφθαλμία ἢ ἀμαύρωσις ἢ ἐπιληψία ἢ κερόπνοσις ἢ κατακραγία ὁ λαρυγγισμὸς ἢ ὑποτροπιάζουσα χολότις καὶ οἱ κῆλαι. Ταῦτα πάντα ἐμφανιζόμενα ἐξουδετεροῦσι τὴν ἰγροαποβολήν.

Ἡξωπερικαὶ ἔξω τοῦ ἵππου καὶ ὀπισθοθήπυτε ἔξω φάνετες αὐτῶν. α) **Ἐν τῷ σταύρω.** Πλήξις τοῦ κάτω χείλους διὰ τοῦ ἀνω διὰ πύργωγῆς ἰδίου ψόφου (ἐξαφάνισις δισχερῆς). — Προστριβὴ τοῦ ἵνιου τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τὸ φατνίον (κατὰ τὴν ἡμέραν ἐξάρτησις τοῦ ἵππου ἀνωθεν τοῦ φατνίου, κατὰ τὴν νύκτα ἐφαρμογὴ φορβειᾶς μετὰ πλατέος καὶ καχείας κορυφαίας). — Διήξις καὶ σχίσισμον τῶν σκελεσμάτων (ἐφαρμογὴ ῥάβδου ἐξάρτωμένου ἀπὸ τῆς φορβειᾶς καὶ τοῦ καταζώστου πρὸς παρακώλυσιν πλαγίων κάμψεων τῆς κεφαλῆς). — Διαρκῆς ἐν τόπῳ στάσις, ὑποτροχασμὸς τῶν ποδῶν (σύνδεσμος βραχὺς τῶν ποδῶν). — Διαρκῆς ὀριζοντίαν ἀνακίνησις τῆς κεφαλῆς, ὡς τὴν ἄρκτον (ἐξάρτησις διπλῆ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἀερῶν τῆς φορβειᾶς μετὰ δεσμῶν μῆκους 0,80). — Ἀνάληψις κόπρου καὶ ξέσις τοῦ τοιχώματος διὰ τῶν ὀδόντων (ἐφαρμογὴ ἐκτός τῶν ὠρῶν τῆς κινήσεως τοῦ φριώτρου). — Ἀερόποσις διὰ διήξεως τοῦ φατνίου (ἐφαρμογὴ πλατέος καὶ συνεσφιγμένου ὑποδερμαίου, ἀπομάκρυνσις τοῦ ἵππου ἀπὸ τοῦ φατνίου, ἢ ἐντελῆς ἀφαίρεσις αὐτοῦ). — Διαρκῆς κάθετος ἀνακίνησις τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς σεως τοῦ δεσμοῦ τῆς φορβειᾶς (κινητὴ ἐξάρτησις διὰ αἰωρημένου βάρους δεσμὸς μῆκους 1,50μ.). — Ἐπακούμβημα ἐνός τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἐπὶ τῆς στεφάνης τοῦ ἑτέρου (πέταλον με βραχεῖς βραχιόνας, ἀνευ κάμπων [τακουνίων], περιβολὴ τῆς στεφάνης διὰ μαλακοῦ ἐπιθέματος). — Ὀκλασμὸς, ἢ κατὰ κλι-

αις ὡς τὸν βοῦν (πέταλα βραχυβραχιόνια ἄνευ ἀνακαμπῶν, ἐφαρμογὴ ἀδρᾶς κυλινδρικήσ στεφάνης περὶ τὸ μεσοκύνιον). — Λάκτισμα (ἐφαρμογὴ πεδίκλων συνδεόντων νὰ ὁμολογα πλάγια δίποδα, ὑψηλὴ ἐξάρτησις τῆς κεφαλῆς). — Δῆξις (δάγκωμα) (ἐφαρμογὴ τοῦ φιμώτρου).

β') Ἐν πῆ κινήσει. Διαρκῆς ἐξοδος τῆς γλώσσης ἐκ τῶν πλαγίων τοῦ στόματος (ἐφαρμογὴ ἀδρού ἐνστομίσματος μετ' ἐλλειψοειδοῦς καθέτου δακτυλίου πιέζοντος τὴν γλώσσαν, σύσφιγξις τοῦ ψαλίου). — Ἀνάληψις τοῦ ἐνστομίσματος διὰ τῶν τραπεζιτῶν ὀδόντων (ἰσχυρὰ ἔλξις τῶν ἡνίων πρὸς τὰ κάτω). — Ἀνάληψις τῶν βραχιόνων τῆς στομίδος διὰ τοῦ κάτω χιλιούς (βραχιόνες κυρτοὶ πρὸς τὰ ὀπίσω κεκαμμένοι, συνδετικὸν λωρίον ἐξαρτώμενον ἀπὸ τῶν δακτυλίων τῶν ἀκροβραχιόνων καὶ διερχόμενον διὰ τῶν κρίκων τοῦ ψαλίου· σύσφιγξις τοῦ ψαλίου). — Λάκτισμα πρὸς τὸν ἀναβολέα κατὰ τὴν ἵππευσιν (ἀνύψωσις τοῦ ὁμολόγου, δηλαδὴ ἀριστεροῦ ποδός, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἵππεύσεως). — Μετεώρισις (σοῦζα) (κατάκυψις τῆς κεφαλῆς, πλήξις ἐπὶ τοῦ ἰνίου δι' ἀπαλοῦ ὀργάνου· βραχὺς κλασσαυχενικὸς ἰμάς-μπιλάνι). — Πεισμονὴ πρὸς ἐκκλίνησιν (εἰς τὸν κέλητα, κατάλληλος ἐφαρμογὴ τῶν ἵππευτικῶν βοηθημάτων, ὀδηγία ἐκ τῆς χειρός· εἰς τὸν ὑποζύγιον, ὠθησις τῆς ἀμάξης διὰ τῶν τροχῶν, ὀδηγία διὰ τῆς χειρός). — Ἀφηνίασμα (νευρικὴ ἐξοψις· ἀπαιτεῖ ἡρεμίαν καὶ θωπιάν). — Φόβος καὶ Σκιοφοβία (τακτικὴ ἐξοδος, ἠπιότης, ἐκπαίδευσις). — Κατάκλισις κατὰ τὴν ἔλασιν (ἐξάσκησις εἰς δίρρυμον ἄμαξαν δι' ὑποθέσεως αἰώρας (φασκιᾶς) ἀπὸ τῶν ῥυμῶν ἐξαρτωμένης. — κτλ. κτλ.

Μυσηορφία τοῦ σώματος καὶ ἐλαττωματικαὶ διαπλάσεις τῶν μερῶν αὐτοῦ. Ὄνεια ὦτα ἢ ὄνωτος ἵππος, ὅταν τὰ ὦτα εἶναι μεγάλα καὶ πολὺ πλατέα. Σύωτος, ὅταν κρέμανται πρὸς τὰ πλάγια. Κόλωτος, ὅταν τὰ ἄκρα αὐτῶν ἦνε ἀποκεκομμένα καὶ ἄωτμητος, ὅποταν ταῦτα ἦνε εἰς τὸ μέσον δεδιχασμένα.

Γρυποκέφαλος ἵππος, ὅποταν ὀλόκληρος ἢ προσθία ὄψις τῆς

κεφαλῆς ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ ἀκρορρινίου ἦνε πρὸς τὰ ἔξω κεκυρτωμένη· καὶ Γρυπόρρινος, ὅταν ἡ κυρτότης αὕτη ὑπάρχη μόνον εἰς τὸ ἐπιρρινιον· Σιμοκέφαλος, ὅταν αὕτη ἦνε τοῦναντίον κεκαμμένη πρὸς τὰ μέσα καὶ Σιμόρρινος, ὅποταν ἡ σιμότης περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ἐπιρρινιον. Βουκέφαλος, ὅποταν τὸ εὖρος τῆς κεφαλῆς ἦνε ἴσον μὲ τὸ μήκος αὐτῆς. Βοῶπις, ὅποταν οἱ ὀφθαλμοὶ ἦνε πολὺ ἐξωγκωμένοι καὶ Κοιλόφθαλμος, ὅταν ἦνε πρὸς τὰ ἔσω κοιλωμένοι. Συσφθαμιος, ὅποταν οἱ ὀφθαλμοὶ ἦνε πολλὰ μικροὶ καὶ Ὑελοφθαλμος, ὅποταν ὀλόκληρος ἢ ἐπιφάνεια τοῦ βολβοῦ ἦνε ὑπόλευκος.

Εὐθυτράχηλος, ὅποταν ὁ τράχηλος εἶνε ἐπιμήκης καὶ εὐθύς πρὸς τὰ πρόσω. Κυρτόλαιμος, ὅποταν ὁ λαιμὸς εἶνε κεκυρτωμένος, ὡς ὁ τῆς ἐλάφου. Κυρταύχηρ, ὅποταν ὁ αὐχὴν εἶνε κεκυρτωμένος, ὡς ὁ τοῦ κύκνου· καὶ Κοιλαύχηρ, ὅποταν οὗτος παρουσιάζη καμπύλην γραμμὴν.

Καμπύλη ἢ κυφὴ ῥάχις, ὅποταν σχηματίζη κυρτότητα πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ἡ τοῦ ἡμιόνου· καὶ Κοίλη ἢ ἐσειλωμένη, ὅταν τοῦναντίον παρουσιάζη καμπυλότητα πρὸς τὰ κάτω.

Ὄξειε γλουτοί, ὅποταν τὸ ἱερὸν ὀστοῦν ἐξέχη πρὸς τὰ ἄνω ἰσχνὸν καὶ ξηρὸν. Ἐπικλινεῖε γλουτοί, ὅταν παρουσιάζωσιν ἀνώμαλον κλίσιν πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὴν οὐράν. Κατωφρεῖε ἢ Κυρτε γλουτοί, ὅποταν ἡ κλίσις ἦνε λίαν ἀπότομος (σκυλοκάπουλο). Κόλουρος ἵππος, ὅποταν ἡ οὐρὰ ἦνε βραχεῖα καὶ τεχνητῶς ἀποκεκομμένη. Μύουρος, ὅποταν ἦνε γυμνὴ τριχῶν καὶ Μυότμητος οὐρά, ὅποταν ἐπ' αὐτῆς ἐγένετο ἡ τομὴ τῶν καθειλωσθήρων μυῶν (anglaiser).

Στεροθώραξ, ὅποταν ἀπὸ τῶν πλευρῶν ἐλλείπη ἡ φυσικὴ καμπυλότης. Ὄξυστηθος, ὅποταν τὸ στήθος ἰσχνὸν καὶ ξηρὸν ἐξέχη πρὸς τὰ ἔξω. Κοιλόσθητος, ὅποταν τοῦτο παρουσιάζη κοιλότητα ἢ βόθρον ἐξ ἰσχνότητος τῶν μυῶν του. Στερόσθηθος τέλος, ὅποταν ἦνε στενὸν καὶ περιορισμένον. Συναμίσις ἢ Συναμίσις, ὅποταν αἱ ὠμοπλάται ἦνε συνεσταλμένα (πιασμένα) καὶ τὸ βᾶδισμα βραχὺ καὶ περιορισμένον (μουδιασμένον).

Γουνοτεγής, ὅποταν ἐπὶ τοῦ γόνατος φαίνονται ἐπὶ ὑψώσεις (ουίροππὲ).

Ἀριγασίωρ ἵππος, ὅταν ἡ κοιλία ἦνε συνεσταλμένη, πρὸς τὰ ἄνω ἀποτόμω, ἀνέρχουμένη (ὡς ἡ τοῦ λαγωνίκοῦ κυνός). Βουγασίωρ τούναντιον, ὅποταν αὐτὴ ἦνε λίαν ἐξωγκωμένη καὶ πρὸς τὰ κάτω κρεμαμένη.

Λεπτομερῆς ἐξέτασις πέντε ἡμισυαγριαζομένων κτηνῶν. Α' Ἐν τῷ σταθίῳ τοῦ ζωοπόρου. Ἐξέτασις, τοῦ εἶδους τῆς ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ φρένιου τῆς στασεως τοῦ ζώου τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἐν γένει τοῦ ἐνδιακρίροντος, ὅπερ δείκνυται διὰ τὰ περίε, αὐτοῦ συμβαλλόντα τῆς συμπεριφορᾶς του κατὰ τὴν ἐισοδὸν τοῦ ἐξέταστῆ, ἐντός τῆς φρένης τῆς συμπεριφορᾶς του κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ὕδατος, ὡς καὶ κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν τὰ φρένια εἰνεκνῶν. Ἀνύψωσις τοῦ προσθίου καὶ τοῦ ὀπισθίου ποδός καὶ κρούσις ἐπὶ τοῦ πετάλου ἀποκάλυψις τοῦ σώματος πρὸς τριβὴ τοῦ σώματος διὰ τοῦ ξυστήρος.

Β'. Ἐν σταθίῳ. α') Ἐν ὑστάσει. Ἐξέτασις τῆς εὐσταθείας τῶν ἄκρων ἐπίσκεψις λεπτομερῆς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ στόματος προσδιορισμὸς ἅμα τῆς ἡλικίας ἐξέτασις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ρινός τῶν ὑπαγωγῶν ἀδένων ψαίσις καὶ πίεσις διὰ τῆς χειρὸς κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τῶν κἀμπτήριων τενόντων τῶν προσθίων ἄκρων. Ἐξέτασις τῶν ἀσθρόσεων ἐν γένει τῶν ποδῶν ἀνύψωσις τῶν ποδῶν καὶ κρούσις ἐπὶ τοῦ πετάλου ἐξέτασις ὑπὸ γενικῶν βλέμμα τῶν ἀναλογιῶν τοῦ σώματος καταμέτρησις τοῦ ἀναστήματος. β') Ἐν κινήσει. Κίνησις εἰς ἤρεμόν βᾶδιον, τοῦ ὀδηγοῦ κρατούντος μακρὰν τὰς ἡνίας εἴτα εἰς μικρὸν τροχασμὸν ἐπὶ τῇ ὀμαλῆς καὶ ἀνωμάλου ὁδοῦ καὶ εἰ δυνατόν ἐπὶ τῇ ἀνωφερείας καὶ κατώφερείας! στροφή ἐκατέρωθεν ἐν τόπῳ περιορισμένῳ. Μετὰ τῆς κινήσειν ἐξέτασις τῆς ἀναπνοῆς διὰ τῆς κινήσεως τῶν ρωθῶν καὶ τῶν λαγόνων.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΔΑΣΕΩΝ

ὑπὸ Ν. ΧΛΩΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον ΣΤ', σελ. 97).

Δανάα

Ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Reinik τοῦ ἐπιγραφομένου Beiträge Zur Waldschutz und Aufforstungsfrage (Ἐισφοραὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς προστασίας τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀναδασώσεων) ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς.

Ἡ ἐπαρχία τῆς Γιούτλανδης (Jütland) ἐκτάσεως 440 τετραγωνικῶν μιλίων περιείχεν ἐν ἔτει 1860 περὶ τὰ 130 τετραγων. μίλια ὄρεινῶν ἐκτάσεις καὶ ἔλη. Παρὰ ταῦτα δὲ ἀμύδεις ἐκτάσεις περὶ τὰ 10 τετραγων. μίλια, ταυτέσι τὸ τρίτον τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς ἦν ἀκαλλιέργητον καὶ ἡ δασοσκεπῆς ἐκτάσις μόλις ἀνήρχετο εἰς 3 % τῆς ὅλης ἐκτάσεως τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς. Ἀπόπειραι ἀποικισμού τῶν ἐκτάσεων ταύτων γινόμεναι ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς προγενεστέραις ἐποχὰς εἰς οὐδὲν κατέληξαν ἀποτελεσμα. Καί τοι δὲ τὰ κωλύματα τὰ δυσχεραίνοντα τὴν ἐκτέλεσιν δασοφυτειῶν ἐξωμαλύνθησαν, οὐχ ἦττον οἱ χωρικοὶ, εἰς ὧν τὴν κυριότητα διετέλουν περὶ τὰ δύο τρίτα τῆς ἐκτάσεως ταύτης, οὐδεμίαν εἴδειξαν προθυμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀναδασώσεων.

Ἐν ἔτει 1866 συνέστη ὁ δανικὸς σύλλογος τῆς χρησιμοποήσεως τῶν ἐρεικῶν εἰς ὃν καὶ μόνον ὀφείλονται τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα. Ὁ σύλλογος οὗτος ἀριθμεῖ περὶ τοὺς 3,000 ἐπαίρους καὶ εἰσπράττει περὶ τὰς 70 χιλιάδας φράγκα εἰς χρυσὴν (50 χιλιάδας κορώνας). Τούτων 19,600 φράγκα προέρχονται ἐξ εἰσφορῶν τῶν ἐταίρων, 22,400 ἐξ εἰσφορῶν διαφόρων σώματιων καὶ ἐκ δωρεῶν καὶ 28,000 ἐκ τῆς εἰσφορᾶς τοῦ δήμου.

Ἡ ἐν ἔτει 1877 δημοσιευθεῖσα ἐπιτηρὶς τοῦ συλλόγου τούτου περιέχει τὰς ἑξῆς πληροφορίας. Αἱ ἐκτάσεις τοῦ συλλόγου εὐρὸν ἀμέσως καλὴν ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς χωρικοῖς, διότι αἱ

πρώται ἐργασίαι τοῦ συλλόγου τούτου ὑπῆρξαν ἡ χρησιμοποιοῦσαι τῶν ὑδάτων πρὸς ἔρδευσιν τεχνητῶν λειμῶνων καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ποανθρακωρυχείων, αἱ δ' ἐργασίαι αὗται παρεῖχον ἄμισον ὠφέλειαν εἰς τοὺς χωρικούς. Διὰ τῶν ἔργων τούτων ὁ σύλλογος ἐπέτυχεν νὰ ἀποκτήσῃ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν κυριότητα τῶν ἐρεικῶνων τούτων καὶ οὕτω προῆλθε εἰς τὰς ἀναδασώσεις, εἰς ἃς κυρίως ὁ σύλλογος ἀπέβλεπε.

Τὸ πλεῖστον τῶν ἐρεικῶνων τούτων εἶνε ἀνεπιτήδευτον μὲν πρὸς γεωργίαν, ἀλλὰ καταλληλότατον διὰ δασοφυτείας. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι πολλάκις τῶν ἐρεικῶνων τούτων τὸ ἔδαφος γεωργεῖται, ἀλλ' ὅσάκις τὰ γεωργικὰ ἔργα δὲν συνδυάζονται μετὰ σπορᾶς τεχνητῶν λειμῶνων ἢ μετὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ποανθρακωρυχείων, ἡ συντήρησις τῆς γεωργίας ἀποβαίνει ἀδύνατος, ἰδίως κατὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους καθ' οὓς ἡ ἐργασία τυγχάνει λίαν ὑπερτετιμημένη καὶ τὰ ἡμερομίσθια λίαν ὑπέρογκα. Πλὴν πολλοὶς τῶν χωρικῶν τῶν ἐχόντων ἰδιοκτητοὺς ἐρεικῶνας ἤρξατο βαθμηδὸν ἐπικρατοῦσα ἡ τάσις τοῦ περιορισμοῦ τῆς γεωργίας ἐπὶ τῶν καλλιτέρων γαιῶν καὶ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν δασοφυτειῶν ἐπὶ τῶν λοιπῶν. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἦν λαμβάνει ὁ τοὺς ἐρεικῶνας διερχόμενος εἶνε οὐχὶ τόσον ἡ πτωχία τῆς χώρας ὅσον ἡ σπένδις τῶν δένδρων καὶ ἡ πανταλὴς ἔλλειψις προάσπισματος κατὰ τῶν κλιματικῶν δυσκρασιῶν. Ὅσον δὲ περισσότερο σπουδάζει τις τοὺς ἐρεικῶνας τόσον περισσότερο πείθεται, ὅτι ἡ ἀναδάσωσις αὐτῶν ἐπιβάλλεται ὡς ἀνάγκη ἀπαραίτητος.

Ἡ ἐταιρία τῶν ἐρεικῶνων ἐπὶ ἐνδεκαετίαν ὅλην ὡς κύριον αὐτῆς ἔργον ἐθεώρησε τὴν γνώσιν τῶν διαφορῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἔδαφους καὶ τῆς καταλληλότητος αὐτοῦ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς δασικῆς καλλιέργειας, τὴν γνώσιν τῆς ἐπιρροίας τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ κλίματος ἐπὶ μικρῶν καὶ μεγάλων δασοφυτειῶν καὶ τὴν γνώσιν τῶν συνθηκῶν τῶν ἀπαιτουμένων ὅπως ἡ δασοφυτεία εὐδοκιμήσῃ. Ἡ ἐταιρία συνετέλεσε μεγάλως εἰς τοῦτο ἐκδοῦσα συγγραφὰς εἰδικὰς καὶ ὁδηγίας καὶ ἐκτελέσασα σπουδαιοτάτας δασοφυτείας δι' ὧν ἀπεδείχθη ὅτι τὸ σπουδαιοτά-

ρον δασικὸν ἔδαφος τῆς Δανίας κείται ἐν τοῖς ἐρεικῶσιν. Ὅ,τι πρὸ ἐπισκοπίας ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπλοῦν ὕνειρον καὶ κενὴ ἐλπίς κατέστη νῦν γεγονός, καὶ ὑπάρχουσι πλεῖστοι γαιοκτήμονες οἵτινες δασοφυτεύουσι ἐτησίως πολλῶν στρεμμάτων ἐκτάσεις καὶ οἵτινες ἔχουσι προορίσει πρὸς ἀναδάσωσιν 100—500 στρεμμάτων ἐκτάσιν ἐτησίως, ὑπάρχουσι δὲ χωρία ἐν οἷς ἡ πρὸς ἀναδάσωσιν προωρισμένη ἐκτάσις ἀνέρχεται εἰς 10 % τῆς ὅλης ἐκτάσεως.

Ἐκ τῶν φυτειῶν καὶ φυτωρίων τῆς ἐταιρίας παρεχωρήθησαν ὁ—θ ἑκατομύρια φυτῶν, χωρὶς ἐνταύταις νὰ ἐκανοποιηθῇ ἡ ζήτησις. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1882 ἐνήργει 54 δασοφυτείας ἐπὶ ὅλικῆς ἐκτάσεως 81620 στρεμμάτων (14840 τόννων).

Ἐκ τούτων ἀνήκον·

εἰς τὰς κοινότητας 2 φυτωρία ἐκτάσεως	1210	στρεμμάτων
εἰς τὴν μετοχικὴν ἐταιρίαν	18	» 24185
εἰς ἰδιώτας	25	» 50985
εἰς διαφόρους ἐταιρίας	5	» 4610
τὸ ὅλον		80,990

ΤΟ ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΝ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ Κ^Ω ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ

(Ἐκ τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς 22 Ἰουνίου β. ε.)

Ἐκ Πύργου ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

«Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ νόσος τοῦ περονοσπόρου κατέστρεψε τὴν Ἠλείαν, οἱ προσπαθοῦντες νὰ μειώσωσι τὴν ἐπιστημονικὴν τοῦ κ. Γενναδίου ἀξίαν, ἐδημοσίευσον σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι καὶ ἐγὼ, ἀκολουθῆσας τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ καὶ ποιησάμενος χρῆσιν τῶν μέτρων, ἄτινα συνέστησε πρὸς πρόληψιν τῶν ἐκ τοῦ περονοσπό-

ρου καταστροφῶν, παρεπονούμην διαδίδων, ὅτι οὐδὲ ἴσως ἐκ τῶν συμβουλῶν αὐτοῦ ὠφελήθη καὶ ὅτι οὐδεμίαν πρακτικὴν εὐρον εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ προτεινόμενα θεραπευτικὰ μέσα. Καὶ ἤδη ποιεῖται μνείαν τοῦ ὀνόματός μου ἐν τινι μακροσκελεστάτῃ διατριβῇ του ἐν τῇ « Ἐφημερίδι » ὁ κ. Λοβιέρδος, ἐπαναλαμβάνων ὅ,τι καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐλέχθη.

Καὶ ἂν τότε ἀργὰ μαθῶν ὅ,τι περὶ ἐμοῦ ἐγράφη ἐσιώπησα δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ἡ σιωπὴ μου ἐδήλου ἀποδοχὴν τῶν γραφέντων. Ἐπαναλαμβάνομένων ἤδη, δρώττομαι τῆς εὐκαιρίας, ἵνα ἐκπληρώσω παραλειφθὲν καθήκόν μου τότε. Οὐδέποτε παρεπονέθην κατὰ τῶν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ περονόσπορου συμβουλῶν τοῦ κ. Γενναδίου, ἐκ τούναντίου χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἂν καὶ πολὺ ἀργὰ πέρυσιν ἐπισκέφθη τὸν τόπον μας ὁ κ. Γεννάδιος, ἀρκετὰ ὠφελήθησαν οἱ ἐπιμελῶς τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ ἀκολουθήσαντες. Καὶ μεταξὺ τούτων δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ καταταχθῶ, ὅστις ἠδυνήθη νὰ περισώσω τὸ ἥμισυ τῆς ἐσοδείας, ἐν ᾧ οἱ γείτονές μου κατεστράφησαν μὴ ἀκολουθήσαντες τὰς συμβουλὰς τοῦ κ. Γενναδίου.

Ἐπίσης εἶνε ἀντικρὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ ἰσχυρισμὸς ἐκείνων, ὅσοι θέλουσι νὰ πιστευθῇ ὅτι οὐδέ λόγον ἐποιήσατο ὁ κ. Γεννάδιος περὶ χαλκοῦ κατὰ τὴν εἰς Πύργον ἔλευσίν του τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἰδίως ὡσὲν ἤκουσα αὐτοῦ λέγοντός, ὅτι τὸ μόνον ἀσφαλὲς προληπτικὸν φάρμακον κατὰ τοῦ περονόσπορου εἶνε ἡ διὰ χαλκοῦ ῥάντισις· ἐπειδὴ ὁμοίως καὶ ἀργὰ πολὺ ἦτο διὰ ῥαντίσεις καὶ τῶν μέσων ἐστερούμεθα μὴ ὑπάρχοντος χαλκοῦ καὶ ψευκαστήρων, συνεβούλευσε τὴν χρῆσιν τῆς ἀσβέστου καὶ σιδήρου, ἐξ ὧν προῆλθεν ἀρκετὴ ὠφέλεια εἰς τοὺς ἐπιμελῶς ποιήσαντας χρῆσιν τούτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐγὼ συγκαταλέγομαι.

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας.

Διατελιῶ μεθ' ὑπολήψεως
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Πύργῳ, τῇ 20 Ἰουνίου, 1893.

ΜΑΓΝΟΛΕΙΑ Η ΜΕΓΑΝΘΗΣ

Τὸ γένος τῶν μαγνολειῶν περιλαμβάνει τὰ ὠραιότερα τῶν γνωστῶν δένδρων. Ταῦτα κατάγονται ἐκ τῆς Β. Ἀμερικῆς καὶ τῆς ἀνατ. καὶ κεντρ. Ἀσίας, ἔχουσι ξύλον λευκόν, μαλακόν καὶ σπογγώδες, φλοιὸν δὲ εὐοσμὸν. Τὰ φύλλα των εἶνε συνήθως πολὺ μεγάλα, ἀπλᾶ καὶ ἀκέραια, ὁ δὲ καρπὸς των εἶδος κώνου, ἐκ τῶν καρποφύλλων τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ὠρίμανσιν ἐξέρχονται οἱ ἐρυθροὶ τοῦ σπόρου. Ἀντέχουσιν εἰς ψύχην 8 βαθμῶν ὑπὸ τὸ 0, πλὴν τῶν ἀειθαλῶν εἰδῶν ἅτινα εὐδοκιμοῦσι περαιότερον εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας. Ἐχουσιν ἀνάγκην ἐδάφους ἀραιοῦ, γονίμου, βαθέου καὶ ἠροσεροῦ, ἀλλ' οὐχὶ ὑγροῦ· τὰ νεαρὰ ἔτι φυτὰ δεόν νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰς ἀπ' εὐθείας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Πολλαπλασιάζονται διὰ σπόρων, σπειρομένων εὐθὺς μετὰ τὴν ὠρίμανσίν των, καὶ διὰ καταβολᾶδων. Τὰ εἶδη καὶ αἱ ποικιλίαι αἱ σπάνιαι πολλαπλασιάζονται διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἐπὶ κοινοτέρων εἰδῶν. Τὸ γένος τῶν μαγνολειῶν ὠνομάσθη αὐτῶ πρὸς τιμὴν τοῦ P. Magnol ἐκ Montpellier, ἀκμάσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος.

Ἡ μεγανόθης μαγνολεία, ἡ συνηθέστατα καλλιεργουμένη καὶ παρ' ἡμῶν (Πάτρας, Ζάκυνθος, Κέρκυρα), κατάγεται ἐκ Καρολίνας, ἐνθα ὑψοῦται καὶ μέχρι 30 μέτρων, εἶνε ἀειθαλῆς καὶ ἡ ὠραιότερα τῶν γνωστῶν μαγνολειῶν. Ἐχει κορμὸν εὐθὺν, κεφαλὴν πυραμιδοειδῆ, ρίζαν κάθεταν, φύλλα ἀειθαλῆ, ὠοειδῆ, παχέα, σκητώδη, ἀνοικτὰ πράσινα καὶ λάμποντα ἄνωθεν, γνοώδη καὶ κεραμόχροα κάτωθεν, 16—22 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου μακρὰ. Ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου μέχρι τοῦ Νοεμβρίου φέρει ἄνθη κατάλευκα 18—22 ἑκατοστ. τοῦ μ. μακρὰ, λίαν δὲ εὐοσμα. Ἡ μαγνολεία αὕτη δὲν εὐδοκιμεῖ εἰς ξηρὰ κλίματα ὡς τὸ τῆς Ἀττικῆς. Ἐνταῦθα ἐν μόνον τοιοῦτο φυτὸν εὐδοκίμησαν γνωρίζομεν, τὸ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ὀρφανίδου, ὅπερ ἔχει ἤδη ὕψος δώδεκα περίπου μέτρων. Εἰς τὰς Πάτρας, εἰς τὴν

Κέρκυραν, εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ εἰς τὸ Αἴγιον (Λαμπίρι), ἐνθα τὸ κλίμα εἶνε δροσερότερον, τὸ δένδρον τοῦτο καλλιεργεῖται καὶ πολλαπλασιάζεται μετὰ μεγίστης εὐκολίας. Ἡ σπορὰ τῆς μαγνολείας ταύτης δύναται νὰ ἐπιτύχη τελομένη ἐντὸς ἀβαθῶν σπερματοδοχῶν (γιομβετζιών) πεπληρωμένων διὰ μίγματος ἐξ ἴσων μερῶν λεπτοῦ καστανοχώματος καὶ ποταμικῆ ἄμμου, διατηρουμένου δὲ δροσεροῦ μέχρι τῆς βλαστήσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν νεαρῶν φυτῶν εἰς ὕψος 5—10 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου· ἐξ μηνῶς μετὰ τὴν βλάστησιν τὰ νεαρά φυτὰ μεταφυτεύονται εἰς μικρὰς γάστρας τηρουμένας εἰς μέρος δροσερὸν καὶ σῦσκιον ἐπὶ δύο ἔτη, μεθ' ἃ φυτεύονται ἐπὶ τόπου. Τοῦ εἴδους τοῦτου ὑπάρχουσι πολλαὶ ποικιλίαι.

ὑπάρχουσι προπτούταις πολλὰ ἄλλα εἶδη μαγνολείων, τινὲς τῶν ὁποίων εἶνε ἀειθαλεῖς, ἕτεροι δὲ φυλλοβολοί.

ΤΟ ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΝ

Δηλητηριάσις πρὸς Θεϊκὸν χαλκόν.

Ἡρώτευναμένη Θεραπεία.

Ὁ ἐν Πάτραις ἰατρός καὶ γεωπόνος κ. Α. Μιχαλόπουλος ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Φερολογουμένῳ» τῆς 26 Μαΐου τὴν κατωτέρω διατριβὴν ἣν ἀναδημοσιεύομεν ἐνταῦθα χάριν περιεργίας.

Κύριε Συγγάμτα

Τὴν 4ην τρ. μηνὸς καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐκλήθην ὑπὸ τινος Ἀνδρέου Διαμαντοπούλου, παρὰ τὰ Ὑψηλὰ ἀλώνια, ἵνα ἐπισκεφθῶ τὴν πάσχουσαν σύζυγόν του. Μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν του ἔμαθον ὅτι ἡ ἀσθενὴς ἔφαγε πρὸ τριῶν ὥρῶν βλαστὸς σταφιδάμπέλου, χορηγηθέντας αὐτῇ ὑπὸ γείτονος, ἔκειτο δὲ

ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἤτιᾶτο ναυτιάσις καὶ πόνους δριμυτάτους εἰς τὴν κοιλίαν· τότε παρατήρησα τὰ ἐξῆς φαινόμενα: διαστολὴν τῶν κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν, συστολὴν τοῦ μυϊκοῦ συστήματος, ῥιπτασμούς τῆς ἀρρώστου, ἀπώλειαν συνειδήσεως, γενικὴν δυσφορίαν καὶ λοιπὰ φαινόμενα δηλητηριάσεως ἐκ θεϊκοῦ χαλκοῦ. Τῇ ἐγκαίρῳ καὶ ταχείᾳ θεραπείᾳ ἡ πάσχουσα ἐσώθη ἀπὸ προφανοῦς κινδύνου. — Ἐκ τούτου λαμβάνων ἀφορμὴν, συνιστῶ εἰς τοὺς συμπαλίτας μου: α'.) νὰ μὴ τρώγῃσι βλαστὸς ἐξ ἀμπέλων καὶ β'.) οὔτε χόρτα συλλεγόμενα εἰς τὰ κτήματα (ὅ,τι προξενεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ θεϊκὸς χαλκός, τὸ αὐτὸ προξενεῖ καὶ εἰς τὰ πρόβατα, τὰς αἴγας κλπ. (*) προτρέπω δ' αὐτοὺς ν' ἀπέχῃσι τῆς χρήσεως τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ πρὸς Θεραπείαν τοῦ περονόσπορου καὶ προτείνω ἰδίαν Θεραπείαν, τὴν ἐξῆς: Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐν Γαλλίᾳ μεταχειρίζονται τὸν θεϊκὸν χαλκὸν κατὰ τῆς ἐν λόγῳ νόσου διὰ τὰς ἀμπέλους μόνον (ἀλλ' ἀληθὲς ἐπίσης εἶνε ὅτι ἐν τῇ περιφερείᾳ Πατρῶν οὐδαμῶς ἀνεφάνη ἤδη ἐφέτος ἡ νόσος αὕτη**), ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν τὴν Θεραπείαν ταύτην καὶ διὰ τὰς σταφιδάμπέλους, ἀγνοοῦντες τὰ ἐκ ταύτης ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα. Ὁ περονόσπορος προτιμᾷ τὴν ὑγρασίαν, ποιεῖ δὲ καταστροφὰς εἰς τὰ ὑγρά κλίματα ἐν γένει· ἰδίως ἡ νόσος καθίσταται καταφανὴς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀνθῆσιν τῶν σταφιδάμπέλων, ὅτε αἱ προσβαλλόμεναι σταφυλαὶ ξηραίνονται καθὼς καὶ τὸ φύλλωμα τοῦ νοσοῦντος κλήματος· παρατηρήθη δέ, ὅτι ἐν κλήμα προσβληθέν, τὸ π. ἔτος, δύναται ν' ἀναλάβῃ τὸ ἐπόμενον, ἀν αἱ κλιματολογικαὶ καὶ ἀτμοσφαιρικαὶ περιστάσεις τὸ εὐνοήσωσιν· ἐσφαλμένως δὲ λέγουσὶ τινες ὅτι ἀνεφάνη ἡ νόσος ἐφέτος βλέποντες τὴν ἀνίσαν, κακὴν ἢ καὶ μὴ βλάστησιν ἐνὸς ἢ καὶ πολλῶν κλημάτων. Ἄλλοι πάλιν παρατη-

(*) Κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας παρατηρήσεις ὁ θεϊκὸς χαλκὸς εἰς μικρὰς δόσεις λαμβανόμενος ὑπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Μιχαλοπούλου ἀναφερομένων ζιζίων οὐδαμῶν βλάβην προξενεῖ αὐτοῖς. Σ. Σ.

(**) Εἰς τὰ περί τῶν Πατρῶν ἀνεφάνη ἐφέτος τὸ περονόσπορον, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτάσεως. Σ. Σ.

ρήσαντες μελανάς τινες κηλίδας ἐπὶ τῶν φύλλων ἐνὸς κλήματος, ἐκ τοῦ φόβου των ὑπέθεσαν ὅτι ἀνεφάνη ἡ νόσος. Ἡ αἰτία ὄθεν, εἰς μὲν τὴν πρώτην περίστασιν εἶνε κλιματολογικῆ, ὡς τὸ ψῦχος, ἡ ὑγρασία κλπ. εἰς δὲ τὴν δευτέραν τοπικῆ, τοῦ αἰτίου ὑπάρχοντος εἰς τὰς ρίζας τοῦ κλήματος.

Τέλος ἀπὸ τῆς ἐμφάνισις τῆς γνωστῆς νόσου τῶν σταφιδαμπέλων (1851), νόσου θετικῆς (;), καταπολεμουμένη αὐτὴν διὰ τῆς χρήσεως τοῦ θείου· μικρὸν ὅμως κατὰ μικρὸν παρημελήθη ἡ τακτικὴ καὶ κανονικὴ θείωσις τῶν σταφιδαμπέλων καὶ ἀμπέλων (;), διὰ τοῦτο καὶ βλέπομεν πολλάκις τὴν κακὴν ποιότητα τῆς σταφίδος καὶ τὴν κακὴν βλάστησιν εἰς τινὰ κλήματα.

Τὰς ἄνω παρατηρήσεις προέταξα ἵνα μετὰ τὴν μελέτην αὐτῶν προῶ εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς θεραπείας, ἥτις κατ' ἐμὲ δέον νὰ συνίσταται εἰς τὰ ἑξῆς 1.) Ὁφείλεις νὰ κλαδεύσῃς ὅσον τὸ δυνατόν ἀργά, περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου ἢ Φεβρουαρίου ἀρχῆς. 2ον) Τὸ σκάψιμον νὰ γίνηται περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου ἢ ἀρχῆς Μαρτίου. 3ον) Νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ ὁ κίθαρος κοινῶς λεγόμενος, τὸν ὁποῖον ἐκτελοῦσιν ὅλοι σχεδὸν οἱ κτηματῖαι. 4ον) Τὸ σκάλισμα τῶν σταφιδαμπέλων νὰ ἐκτελεῖται περὶ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου ἢ καὶ βραδύτερον. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀρχοῦνται αἱ θείωσις, τιαῦται δὲ δέον νὰ γίνονται 3 ἢ 4 ἂν ὁ καιρὸς ᾖ ὑγρὸς. Ἡ πρώτη θείωσις μὲ καθαρὸν θεῖον ἀπὸ 20 Ἀπριλίου μέχρι τέλους· ἡ δευτέρα θείωσις (πρόσθεσον εἰς τὸ θεῖον 4 τοῖς 0[0 κοινὴν ἀσβεστον) ἀπὸ τῆς 10—20 Μαΐου· ἡ τρίτη θείωσις (πρόσθεσον εἰς τὸ θεῖον 4 τοῖς 0[0 κοινὴν ἀσβεστον) περὶ τὰ τέλη Μαΐου ἢ καὶ ἀρχῆς Ἰουνίου· ἡ τέταρτη θείωσις μὲ καθαρὸν θεῖον περὶ τὸ τέλος Ἰουνίου ἢ ἀρχῆς Ἰουλίου. 5ον) Τὸ βοτάνισμα, ἥτοι ἡ ἐκρίζωσις τῶν ἀχρήστων χόρτων πρέπει νὰ ἐκτελεῖται δις, περὶ τὰς 15 Μαΐου καὶ τέλος Ἰουνίου, διὰ διπλοῦν λόγον: πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὑγρασίας καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς ἐξαντλήσεως τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν τῆς γῆς ὑπὸ τῶν ἀχρήστων χόρτων. 6ον) Πρὸ τοῦ χαρᾶκώματος, καθάρισον ἐπιμελῶς τὸν φλοιὸν ἐν γένει τῶν κλημάτων, καὶ διάβρεξον αὐτὸν μὲ ὕδωρ ἀσβέστου πρὸς κατά-

στροφὴν διαφόρων ἐπιβλαβῶν ἐντόμων ὑπὸ τὸν φλοιὸν βιούντων.

Σ. Σ. Τὸ μόνον ἐνδιαφέρον ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ εἶνε ἡ βεβαίωσις τῆς δηλητηριάσεως διὰ βρώσεως βλαστῶν βαντισθέντων διὰ θεικοῦ χαλκοῦ. Ὡς πρὸς τὰ προτεινόμενα θεραπευτικὰ μέσα φρανοῦμεν ὅτι ταῦτα εἶνε ἀβλαβῆ καὶ διὰ τὴν ἀμπελον καὶ διὰ τὸ περονόσπορον. Ἴσως τὸ ζήτημα τῆς βραδείας κλαδεύσεως θὰ ᾔητο ἄξιον δοκιμῆς δι' οὗς λόγους πᾶς ἔμπειρος ἀμπελουργὸς δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Κατὰ τοῦ περονόσπορου, ὡς κατ' ἐπανάληψιν εἶπομεν, εἶνε ἀποτελεσματικώτατη ἡ χρῆσις τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΙΟΥ ΑΝΘΟΒΟΛΙΑΣ

(Τῷ κ. Ε. Ζ. εἰς Σμύρνην)

Ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ Γεωργίᾳ» τοῦ 1888 (σελ. 27) ἐπραγματεύθημεν περὶ τῆς ἐν γένει ἀνθοβολίας τῆς ἀμπέλου, ἢ περὶ βλάδων ἀμπέλων, ἃς κοινῶς καλοῦσι ριζίτας, ἀκαμάτας ἢ διαρθήτας.

Βεβωμεν ὅτι ἡ ἀνθοβολία δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ μετὰ παρατεταμένους βροχὰς (καὶ ἰδίως ὅταν αὐταὶ συνοδεύωνται μὲ ταπεινὴν θερμοκρασίαν), μετὰ παρατεταμένην ὀμίχλην, μετὰ βροχὴν, ἣν διαδέχεται θερμὸς ἥλιος, ὡς καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἀνθισιν ὁ καιρὸς ᾖ λίαν θερμὸς. Εἰς τιαύτας περιστάσεις ἡ γῦρις, ἡ γονιμοποιὸς κόνις τοῦ ἀνθους, ἀποπλύνεται ἢ διαφθείρεται, ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει ἡ ἐκτρώσις, ἡ στείρωσις τοῦ ἀνθους. Ἡ ἀνθοβολία συμβαίνει πρὸς ταῦτοις ὅταν τὸ ἔδαφος ᾖ ἄγονον ἢ ὅταν ἐξεναντίας ᾖ λίαν γόνιμον, ὅτε τὸ φυτὸν κλοταῖ, δὲν δάσει τὰ ἀνθη τοῦ καὶ ἀναπτύσσει πολλοὺς βλαστοὺς καὶ φύλλα. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ παρατηρεῖται ἐνίοτε ὅτι πολλὰ ἀνθη τῆς ἀνθοβολούσης ἀμπέλου γίνονται διπλᾶ, μεταβαλλομένων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθους εἰς πέταλα.

Ὅταν τὰ αἴτια ταῦτα τῆς ἀνθοβολίας ἐκλείπωσιν ἡ ἀμ-

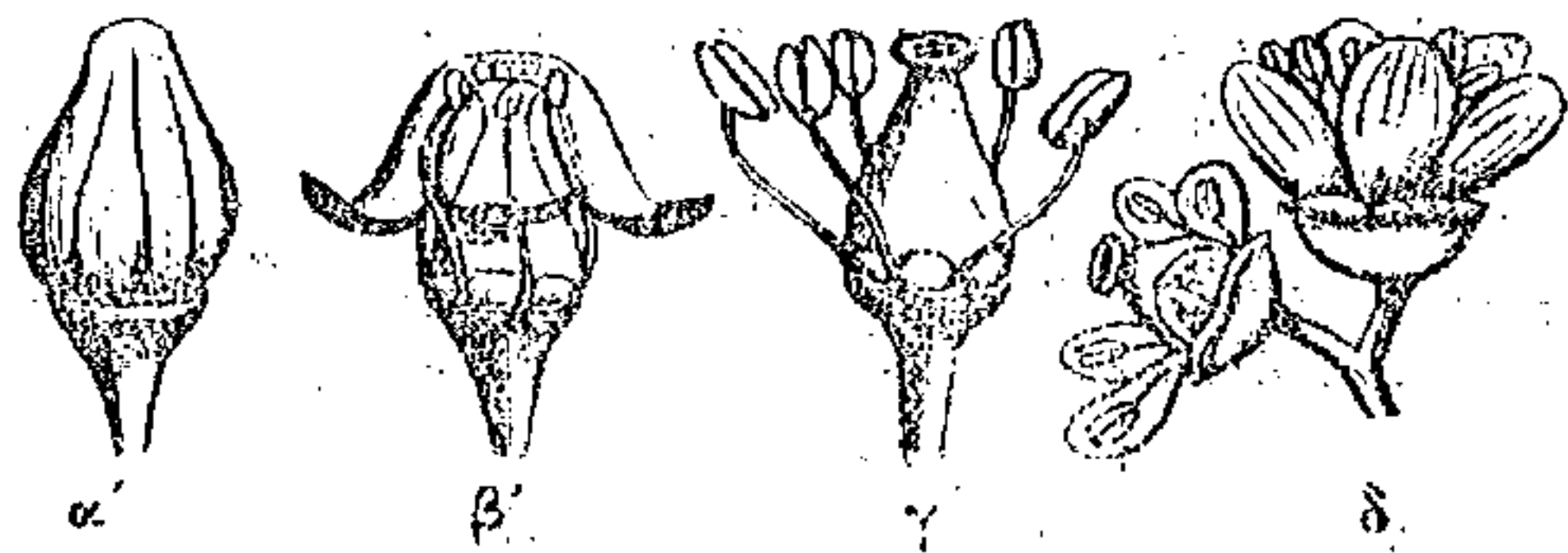
πελος ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν αὐ-
τῆς κατάστασιν, ἀναδίδουσα κανονικὰ ἀνθὴ καὶ ἀποφέρουσα
ἄφθονον καρπὸν. Ἐν τούτοις ἐνίοτε παρατηρεῖται ὅτι πε-
λὰ τῶν ἀμπέλων τούτων, καὶ ἰδίως αἱ εὐρωστότεραι, ἐπιμέ-
νουςιν ἀνθοβολοῦσαι, κλοτσουσαι, ρεύουσαι τὰ ἀνθὴ αὐτῶν.

Πρὸς πρόληψιν τῆς χρονίου ταύτης ἀνθοβολίας ἀπὸ τῶν
παναρχαιοτάτων χρόνων πάμπολλα μέσα συνεβουλεύθησαν
(« Ἑλλ. Γεωργία » 1888 σελ. 29), πλεῖστα δὲ ὅσα ἐδοκιμα-
σθησάν καὶ ἐξακολουθητικῶς δοκιμάζονται, πλὴν ἀνευ σπου-
δαίων ἀποτελεσμάτων. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δίδει ἐνίοτε σχετι-
κῶς εὐάρεστα ἀποτελέσματα εἶνε τὸ γενναῖον χάραγμα ἀλλὰ
καὶ ἡ θεραπεία αὕτη δὲν εἶνε πάντοτε λυσιτελής, δι' ὅ-
νοημονέστεροι κτήματ' αἰ ὀρθῶς ποιῶντες καταφεύγουσιν εἰς
τὸν ἐγκεντριισμόν, λαμβάνοντες τὰ κέντρα ἐξ ἀμπέλων κανο-
νικῶς ἀνθίζουσῶν καὶ καρποφορουσῶν.

Ἄλλ' ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε ποῖον εἶνε τὸ αἷτιον τῆς χρο-
νίου ἀνθοβολίας : Ἴδου αὐτό :

Ἐὰν παρατηρήσητε μετὰ προσοχῆς τὰ ἀνθὴ κανονικῶς
ἀνθίζούσης καὶ καρποφορούσης ἀμπέλου καὶ παραβῆλητε
αὐτὰ πρὸς τὰ ἀνθὴ τοῦ ἐκ χρονίου ἀνθοβολίας πάσχοντος
κλήματος, τοῦ ὀρθῶς κληθέντος ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἀμπι-
λουργῶν διακρίσει, θὰ ἴδῃτε ὅτι ὑπάρχει σπουδαία διαφορά.

Τὰ κανονικὰ ἀνθὴ τῆς καλλιεργουμένης ἀμπέλου εἶνε κατὰ
κανόνα ἐριμαφρόδιτα, δηλαδή ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνθους φέρονται
τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλεα γεννητικὰ ὄργανα τοῦ φυτοῦ. Τοι-
οὔτο ἀνθὸς πρὶν ἢ ἔτι ἀνοίξῃ, ὅτε εἶνε εἰσέτι ἐν καταστάσει
κάλυκος (μπουμπουκιῦ), ἔχει σχῆμα κυπέλου (σχ. α') ἀνοι-

γει δὲ οὐχὶ διαχωριζομένων τῶν πετάλων αὐτοῦ ἀνωθεν (*)
ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰ ἀνθὴ τῶν πλείστων φυτῶν, ἀλλ'
ἀποσπῶμένων καὶ διαχωριζομένων ἀπὸ τῆς βάσεως αὐτῶν.
μενόντων δὲ προσκεκολλημένων ἀνωθεν. Οὕτω τὸ σύνολον
τῶν πετάλων (δηλαδή ἡ στεφάνη τοῦ ἀνθους) ἀποσπῶνται
καὶ ὑψοῦνται πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ἀνθους ἐν εἴδει καλύπτρας
(σχ. β'), ἥτις μετὰ τὴν γονιμοποίησιν πίπτει καὶ ἀφίνει ἐ-
λεύθερον τὸν μόνον ἀρχόμενον νὰ δένη καρπὸν (σχ. γ'). Τοι-
αῦτα εἶνε τὰ ἀνθὴ ἅτινα δένουσι καὶ τὰ ὅποια κατὰ τὸ
πλεῖστον φέρουσιν αἱ καρποφορούσαι ἀμπέλοι.

Αἱ πάσχουσαι ἐκ χρονίου ἀνθοβολίας ἀμπέλοι φέρουσι καὶ
αὐταὶ ἀνθὴ, ἐνίοτε μάλιστα ἀφθονα, ἀλλὰ τὰ ἀνθὴ ταῦτα
εἶνε στεῖρα. Ἐὰν τὰ ἐξετάσωμεν μετὰ προσοχῆς θὰ ἴδωμεν ὅτι
παρουσιάζουσι σπουδαίαν ἀνωμαλίαν· τὰ πέταλα αὐτῶν ἀπο-
χωριζόμενα ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν δὲν ἀποσπῶνται ἀπὸ τοῦ
ἀνθους, ἀνοίγουσι δὲ ἄστερειδῶς, ὡς συμβαίνει μὲ τὰ ἀνθὴ
τῶν πλείστων φυτῶν (σχ. δ'). Πάντα τὰ οὕτω ἀνοίγοντα
ἀνθὴ τῆς ἀμπέλου δὲν δένουσι, ἀλλὰ μαρμαίνονται, ἀποξηραί-
νονται καὶ ἐπὶ τέλους πίπτουσιν. Ἐν τούτοις ἐνίοτε ἐπὶ βό-
τρουος φέραντος τοιαῦτα ἀνθὴ παρατηροῦνται ἄρραιαί τινες
ῥάγες, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε κακῶς σχη-
ματισμέναι, ὠριμάζουσαι δὲ φέρουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
δέρμα τραχὺ καὶ μεγάλα γίγαρτα. Αἱ ῥάγες αὐταὶ εἶνε βε-
βαίως τὸ προϊόν τυχαίας γονιμοποιήσεως ἀνωμάτων ἀνθέων,
ἢ προέρχονται ἐκ κανονικῶν ἀνθέων τυχαίως ἀναπτυχθέντων
ἐπὶ βοτρυῶν φύσει ἀνθοβόλου ἀμπέλου. Τὰς δύο δὲ ταύτας
μορφὰς ἀνθέων παρατηρήσαντες φαίνεται οἱ ἡμέτεροι ἀμπι-
λουργοὶ ἐπὶ τῶν ἀνθοβολουσῶν ἀμπέλων ἐκάλεσαν αὐτὰς
διακρίτας.

Αἱ ἐκ χρονίου ἀνθοβολίας πάσχουσαι ἀμπέλοι αἱ ἀνθίζουσαι
συνήθως ἀφθόνως, ἀλλὰ μὴ δένουσαι καρπὸν, εἶνε πρασι-

(*) Ταῦτα εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πέντα, ἀλλ' ἐνίοτε ἀπαντῶνται ἀνθὴ καὶ
μὲ 4, 6 ἢ 7 πέταλα.

νώπεται, εύτραφέσταται και ύλομανέσταται. Έκ τών άμπελών τούτων οί ήμέτεροι άμπελουργοί ουδέποτε λαμβάνουσι κληματίδας προς έμφύτευσιν, διότι παρατηρήθη ότι τά εκ τούτων προερχόμενα φυτά γίνονται και ταύτα άνθοβόλα.

Η καρινθιακή σταφίς είνε εκ τών άμπελών τών μισλλων έπιρρεπών εις τήν πάθησιν ταύτην, ήτις εις τώ γόνιμα έδάφη είνε συνηθεστάτη και καθ' ής τώ μόνον άποτελεσματικόν μέσον είνε, ώς εΐδομεν, ό έγκεντρισμός.

Π. Γ. ΡΕΝΝΑΔΙΟΣ

Εξαγωγή καρινθιακής σταφίδος και εισαγωγή και κατανάλωσις αύτης εις Αγγλίαν.

(Τήν 1ην Μαΐου ό εν Αγγλία δασμός ήλαττώθη από 7 σελ. και 1/4 κατά στατήρα Αγγλ. (*) εις 2 και 1/4).

Έτος	Εξαγωγή εις τόννοσ (**)	Εισαγωγή εις Αγγλίαν τόννοσ	Κατανάλωσις εις Αγγλίαν τόννοσ	Εξαγωγή εις Αγγλίαν εις άλλασ χώρασ τόννοσ	Παρακαταθήκη Λονδίνου την 31 Δεκεμβρ. τόννοσ
1880	91,600	41,007	41,861	11,016	15,800
1881	124,000	59,491	46,747	9,740	17,750
1882	109,700	50,605	47,515	6,549	14,150
1883	114,200	51,329	48,576	6,773	10,800
1884	133,036	60,142	48,276	8,840	16,715
1885	113,448	56,419	45,678	9,231	15,990
1886	129,159	42,053	42,988	6,007	10,500
1887	127,300	55,037	46,202	3,623	12,794
1888	158,728	50,494	50,902	4,246	9,235
1889	142,608	58,665	45,042	3,929	10,775
1890	146,750	56,997	55,767	5,308	11,535
1891	161,547	68,322	57,075	3,230	17,250
1892	115,000 (*)				19,577

(*) Αγγλικός στατήρ=πρός όκδ. 39 και δρμ. 175.

(**) Τόννοσ Αγγλικός=πρός όκδ. 793 και δρ. 75.

Εξαγωγή άλλων σταφίδων και εισαγωγή εις Μεγάλην Βρετανίαν.

(Δασμός από της 7ης Μαΐου 1860 σελ. 7 και 1/4 κατά άγγλ. στατήρα. (1))

Έτη	Έσοδοίσ σταφίδων			Εισαγωγή εις Μ. Βρετανίαν				Σύνολον κατανάλωσις εις Μ. Βρετανίαν	Σύνολον εξαγωγής εις Μ. Βρετανίαν
	Βαλεντίων και Μοσχάτων Ισπανίας	Έρυθρών και Έλαμείων	Σουλτανίνων	Βαλεντίων και Μοσχάτων	Συβρίτης	Άλλων μερών (2)	Σύνολον Εισαγωγής		
	Τόννοσ (3)			Τόννοσ				Τόννοσ	
1880	20430	13140	9380	13208	5925	631	19764	18913	4268
1881	25550	15830	14350	16198	11024	1208	28430	21186	4831
1882	36960	16400	14900	17166	8880	1399	27445	20806	5601
1883	36020	24360	19710	19397	9009	1009	29415	22720	4250
1884	26560	17430	25250	10294	14117	1182	25593	22167	5428
1885	20750	16900	19525	12676	15662	1224	29562	21265	5567
1886	33030	23850	26810	14372	9709	592	24673	22990	5436
1887	35780	18400	23660	17537	14259	861	32657	25703	4179
1888	28950	21900	28510	13562	15929	769	30260	24523	5113
1889	28327	16725	20925	14382	13521	773	28676	23305	4245
1890	43351	12100	19560	19935	6053	2064	28092	22963	4771
1891	32529			14435	14415	1656	30564	24540	3259
1892	29952								

(1) Αγγλικός στατήρ=πρός όκάδας 39 και δράμια 175.

(2) Κατά τώ πλαίστον σουλτανίναί Έλλάδος.

(3) Αγγλικός τόννοσ=πρός όκάδας 793 και δράμια 75.

ΕΙΣΗΚΘΗΣΑΝ ΟΙΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΒΡΕΤΑΝΙΑΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

	1886		1887	
	Μέλας	Λευκός	Μέλας	Λευκός
	Γαλλώνια	Γαλλώνια	Γαλλώνια	Γαλλώνια
Έκ				
Γαλλίας	3,863,238	1,569,740	3,908,458	1,775,554
Πορτογαλλίας	3,194,280	16,511	3,418,973	34,024
Μαδέρας	2,292	163,110	1,606	91,732
Ίσπανίας	1,301,290	2,740,058	1,480,336	2,951,198
Καναρίων νήσων	604	476	721	1,160
Ίταλίας	53,702	421,898	112,905	417,944
Όλλανδ. και Βελγίου	74,547	385,328	67,171	381,243
Γερμανίας	266,699	184,554	241,008	159,771
Αυστρίας	16,716	1,231	52,479	3,144
Τουρκίας	?	?	7,401	3,610
ΕΛΛΑΔΟΣ	(3752)		(10049)	
Ένωμέν. Πολιτειών	10,266	4,344	2,783	3,913
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ	99,323	46,259	118,556	44,490
Νοτίου Αφρικῆς	30,728	37,629	22,503	25,801
Τσάννελ Νήσων	9,743	3,176	9,835	2,001
Άλλων χωρῶν	34,011	21,110	26,289	16,965
Σύνολον { Μέλας	8,957,440		9,471,023	
{ Λευκός		5,595,424		5,912,616
Δηλωθεῖσα ἄξια λίρ.	2,348,396	2,766,985	2,442,225	3,024,041
Έγχώριος { Γαλ-	8,179,363		8,574,723	
κατανάλωσις { λώνια		5,075,533		5,106,551
Καταβληθεῖς φόρος λ.	678,378	452,848	688,271	403,765
	Γαλλώνια		Γαλλώνια	
Κατανάλ. } Οἴνου	0,36		0,37	
κατὰ } Πνευ. ποτῶν	0,94		0,39	
κεφαλῆν } Ζύθου	26,90		27,27	

ΕΙΣΗΚΘΗΣΑΝ ΟΙΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΒΡΕΤΑΝΙΑΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

	1888		1889	
	Μέλας	Λευκός	Μέλας	Λευκός
	Γαλλώνια	Γαλλώνια	Γαλλώνια	Γαλλώνια
Έκ				
Γαλλίας	3,770,876	1,872,492	4,126,931	1,762,341
Πορτογαλλίας	3,140,909	22,627	4,177,993	22,333
Μαδέρας	3,205	165,478	160	89,900
Ίσπανίας	1,401,284	2,525,810	1,285,292	2,518,054
Καναρίων νήσων	1,972	37,207	22,317	27,502
Ίταλίας	243,012	307,337	149,857	398,261
Όλλανδ. και Βελγίου	102,180	334,812	88,023	351,830
Γερμανίας	249,688	161,221	262,105	145,522
Αυστρίας	22,255	4,635	15,433	2,076
Τουρκίας	9,761	1,638	5,747	1,544
ΕΛΛΑΔΟΣ	11,730	3,275	4,636	2,726
Ένωμέν. Πολιτειῶν	22,359	11,060	34,539	7,441
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ	185,234	44,091	257,177	54,467
Νοτίου Αφρικῆς	19,687	17,650	10,388	12,312
Τσάννελ Νήσων	7,902	1,783	12,196	2,068
Άλλων χωρῶν	23,868	16,793	33,306	15,434
Σύνολον { Μέλας	9,217,252		10,486,938	
{ Λευκός		5,527,909		5,413,811
Δηλωθεῖσα ἄξια λίρ.	2,265,602	3,119,430	2,684,926	3,220,547
Έγχώριος { Γαλ-	8,614,910		9,397,369	
κατανάλωσις { λώνια		4,881,461		4,762,742
Καταβληθεῖς φόρος λ.	692,009	509,425	745,031	514,347
	Γαλλώνια		Γαλλώνια	
Κατανάλ. } Οἴνου	0,36		0,38	
κατὰ } Πνευ. ποτῶν	0,93		9,96	
κεφαλῆν } Ζύθου	27,21		28,88	

ΕΙΣΗΧΘΗΣΑΝ ΟΙΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΒΡΕΤΑΝΙΑΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

	1890		1891	
	Μέλας	Λευκός	Μέλας	Λευκός
	Γαλλώνια	Γαλλώνια	Γαλλώνια	Γαλλώνια
Εκ				
Γαλλίας	1,468,748	1,793,990	4,247,662	1,878,879
Πορτογαλλίας	3,971,291	20,067	4,311,280	17,889
Μαδέρας	128	86,009	1,323	79,871
Ισπανίας	1,368,313	2,638,772	1,787,085	2,279,271
Καναρίων νήσων	11,532	70,880	15,331	49,865
Ιταλίας	81,408	275,603	176,590	354,291
Όλλανδ. και Βελγίου	89,716	369,534	66,645	404,501
Γερμανίας	355,569	144,642	422,487	141,265
Αυστρίας	15,002	1,708	26,267	733
Τουρκίας	8,268	3,856	5,643	5,831
ΕΛΛΑΔΟΣ	2113	1,310	4,890	1,046
Ηνωμέν. Πολιτειών	27,403	7,652	42,511	5,275
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ	281,777	33,336	360,515	26,400
Νοτίου Αφρικής	6,902	7,174	6,775	6,360
Τσάννελ Νησιών	7,035	1,429	6,586	1,833
Άλλων χωρών	20,652	13,231	32,140	8,367
Σύνολον (Μέλας	10,724,907		11,513,734	
(Λευκός		5,469,200		5,268,897
Δηλωθείσα αξία λίρ.	2,634,754	3,252,113	2,769,945	3,214,756
Ήγγωριος (Γαλλοκαταναλώσεις) λώνια	10,204,932	4,813,863	10,078,616	4,777,407
Καταβληθείς φόρος λ.	805,908	519,381	789,644	510,931
	Γαλλώνια	Γαλλώνια		
Κατανάλ. Οίνου	0,40	0,39		
κατά πνευμ. ποσών	1,02	1,14		
κεφαλήν Ζύθου	30.—	30,16		

Εκ των ανωτέρω πινάκων φαίνεται ότι ενώ η από το 1884—1891 εισαγωγή Βρετανικών οίνων εις Αγγλίαν έμεινε στάσιμα, των μόν Ηνωμένων Πολιτειών έπταπλασιάσθη (7,157 γαλλώνια τώ 1888 και 47,786 γαλ. τώ 1891), της δέ Αυστραλίας σχεδόν όκταπλασιάσθη (52,746 γαλ. τώ 1884 και 386,915 γαλ. τώ 1891).

ΖΩΟΤΕΧΝΙΚΑ

Περὶ τοῦ ὀμαίμου

Ἀναμφισβητήτως ὑπάρχει κατὰ τῆς ὀμαιμίας πρόληψις, ἣν οὐδεὶς σπουδαῖος λόγος δικαιολογεῖ καὶ τὴν ὅποιαν καταδικάζουσι συγχρόνως αἱ παρατηρήσεις τῶν ἡθῶν τῶν ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει διαιτωμένων ζῶων καὶ τὰ ἐπὶ τῶν οἰκοβίων τοιούτων γεγόμενα πειράματα.

Εἰς τὰ ἄγρια ζῶα αἱ ὀμαιμοὶ ἐπιμιξίαι εἶνε κανῶν, ἐξαιρέσεις δὲ αἱ μὴ ὀμαιμοὶ. Εἶνε πρόδηλον ὅτι, ἐάν τὸ ὀμαιμον ἦτο ἱπιβλαβὲς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, τὰ ἄγρια ζῶα, ὑπὸ τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν αἰτίας ἐπαναλαμβανομένης σχεδὸν καθ' ἑκάστην γενίαν, θὰ διεφθείροντο εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἐπὶ τέλους θὰ ἐξηφανίζοντο.

Ἐν τῇ φύσει, τὰ πάντα εἶνε διατεταγμένα πρὸς συντήρησιν τῶν εἰδῶν, ἔστω καὶ πρὸς βλάβην τοῦ ἀτόμου. Ἐάν τὸ ὀμαιμον ἦτο καταστρεπτικόν, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὀρμέμφυτόν τι δὲν θὰ ἀπέτρεπεν ἀπ' αὐτοῦ τὰ ζῶα, ἐνῶ ταῦτα πάντα εἶνε θαψιλῶς πεπρωκισμένα δι' ὄλων τῶν ἄλλων ὀρμεμφύτων τῶν ἀναγκαίων πρὸς συντήρησιν τοῦ εἶδους των;

Διατί τὸ ἰδιαιτέρον τοῦτο ὀρμέμφυτον θὰ ἦτο περιεργότερον ἐκείνων ἄτινα παρατηροῦνται ἐν ἀπόσῃ τῇ ζωικῇ φύσει, ἄτινα, παραδείγματος χάριν, διδάσκουσιν εἰς ἕκαστον ζῶον ἰδιαιτέρως ποίας περιποιήσεις πρέπει νὰ ἔχωσι τὰ νεογνά των εἰς τοὺς μᾶλλον διαφόρους ὄρους καὶ τόπους;

Κατὰ τὰ γεγόμενα πειράματα ἐπὶ οἰκοβίων ζῶων, ἐφ' ὅσον ἐφηρμόσθησαν οἱ κανόνες πάσης καλῆς ἀνατροφῆς, ἡ ὀμαιμία δὲν παρήγαγεν εἰμὴ καλὰ ἀποτελέσματα. Τὸ ποιμνιοστάσιον τοῦ Ῥαμβουλιέ ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ 1786. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, τριακόσια περίπου πρόβατα μερινά, κατὰ μέγα μέρος πιθανῶς ἤδη ὀμαιμα, εἰσήχθησαν ἐκ τῆς Ἰσπανίας. Ἀπὸ

τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν εἰσῆχθη ἐν τῷ ποιμνιοστάσιῳ τούτῳ οὐδὲς ξένος ἀναπαραγωγὸς καὶ ὁμῶς τὸ ποιμνιον σταθερῶς καὶ τακτικῶς ἐβελτιώθη. Ἐὰν τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα δὲν πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς μόνον τὸ ὄμαιμον, δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι δὲν ἔβλαψε τοῦτο.

Ἐν πάσῃ ἀνατροφῇ, τὸ ἀληθὲς στοιχείον ἐπιτυχίας εἶνε ἡ ἐπιλογή. Ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν φύσιν ἐν ἣ ἡ ἐπιλογή ἐκτελεῖται ἀφ' ἑαυτῆς πᾶν ζῶον ὅπερ ἐν ἐλευθέρῳ καταστάσει δὲν γεννᾶται καλῶς ἐσχηματισμένον καὶ εὐρωστον, ἀπόλλυται εὐθὺς ἀπὸ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας· πᾶν ζῶον ἀσθενὲς ἢ ἐξήντλημένον εἶνε ἀνίκανον νὰ εὕρῃ τὴν τροφήν του καὶ νὰ διαφύγῃ τοὺς ἐχθροὺς του· καταδικάζεται λοιπὸν μὲν μὲν μὲν εἰς ἀπώλειαν· ἄρα δὲν μένουσι διὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν εἰμὴ ζῶα ὑγιῆ καὶ ἰσχυρὰ. Εἰς πολλὰ εἶδη τὰ ἄρρενα, ὅτινα λίαν μὲν νεαρὰ δὲν ἔχουσιν εἰσέτι τὴν πληρότητα τῶν δυνάμεων των, γεγηρακότα δὲ ἀποβάλλουσιν αὐτήν, ἀποδιώκονται παρ' ἐκείνων ὅτινα εὐρίσκονται εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς δυνάμεώς των. Τοῦτο δεικνύει σαφῶς εἰς τὸν κτηνοτρόφον τὰς γενικὰς ἀρχὰς ἃς ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ, καὶ αἰτίνας ἄλλως τε αὐστηρῶς πάντοτε ἐτηρήθησαν ἐν Παμβουλίᾳ.

Ὁ θέλων νὰ ἔχῃ καλὰ προϊόντα, καὶ κατ' ἀκολουθίαν καλοὺς ἀναπαραγωγούς, ὀφείλει εὐθὺς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των νὰ ἀποχωρίσῃ πάντα τὰ μὴ εὐρωστα ζῶα, τὰ μὴ καλῶς ἐσχηματισμένα, πάντα ὅτινα ἤθελον δεικνύει ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἐκφυλισμοῦ.

Πρωτίστως τὰ ἄρρενα δεόν νὰ ἦνε νέα, ἐν ὅλῃ τῇ πληρότητι τῶν δυνάμεων των, λίαν ἐνεργὰ καὶ ὑγιῆ. Ἡ ἡλικία τῶν θηλειῶν εἶνε ἐλάσσονος σπουδαιότητος ζήτημα, ἀλλ' ὁμοίως ἀπαραίτητον εἶνε νὰ ἔχωσιν αὐταὶ καλὴν ὑγίαν καὶ γονιμότητα.

Ἡ θεωρία τῆς κτηνοτροφίας βαπτίζεται ἐπὶ τούτου : δύο ἀναπαραγωγοὶ κεκτημένοι τὰς αὐτὰς ἀρετάς, πρέπει, κατὰ πᾶσας τὰς πιθανότητας, (καὶ πρὸ πάντων ἐν ἀνατροφῇ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐξακολουθούσῃ καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀ-

ταβισμὸς δὲν δύναται νὰ ἐξασκῆσῃ ἐναντίαν ἐπίδρασιν), νὰ δίδωσι προϊόντα κεκτημένα τὰς αὐτὰς ἀρετάς ἐν ἴσῳ, πούλαχιστον ἂν οὐχὶ ἐν ἀνωτέρῳ βαθμῷ. Τοῦναντίον, τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀναπαραγωγῶν θὰ παρουσιάζωνται πάλιν ἢ καὶ θὰ μεγεθύνωνται παρὰ τοῖς ἀπογόνους αὐτῶν.

Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι αἱ ἀπόγονοι ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ γεννήτορος ἔχουσι πολὺ πλειότεραν πιθανότητα ἢ οἱ μὴ ὄμαιμοι ἀπόγονοι ὅτι θὰ διατηρήσωσι τὰ κοινὰ ἐλαττώματα, θὰ ἦτο δὲ τοῦτο δυνάρεστος συνέπεια διὰ τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ μεμφθῶμεν τὸ ὄμαιμον—ἡ πρόληψις δὲ ἦν καταπολεμουμένη ἔπρεπε νὰ στηρίζηται εἰς τοῦτο.— Ἀλλὰ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον πολὺ πλειότεραι πιθανότητες ὑπάρχουσιν ὅτι αἱ ἀπόγονοι τοῦ αὐτοῦ γεννήτορος θὰ ἔχωσι καὶ τὰς αὐτὰς ἀρετάς, καὶ ὅτι ὅπως ἐπιφευχθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ τις ἀπὸ τῆς ἀναπαραγωγῆς τὰ ἐλαττωματικά ζῶα.

Τούτου ἕνεκα τὸ ὄμαιμον, συνδυαζόμενον μετὰ τῆς ἐπιλογῆς δύναται νὰ παράσῃ μεγάλας ὑπηρεσίας ἐπιτρεπούσας νὰ καθορισθῶσιν ὅσα τὸ δυνατόν ἀσφαλῶς αἱ ἐξαιρετικαὶ ιδιότητες ζῶου τινός, νὰ πλασθῇ οἰκογένεια καὶ εἶτα φυλὴ ἀξία ἀληθῶς τοῦ ὀνόματος τούτου—ἦτοι ἔχουσα τὰς κυρίας αὐτῆς ἀρετάς καὶ τοὺς ἰδίους αὐτῆς χαρακτήρας, μεταβιβαζομένους δὲ κανονικώτατα καὶ στερεομένους πλειότερον ἐν ἐκάστη γενεᾷ.

(Ἐκ τοῦ Elevens).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἄσπιδιστρα. Τῷ κ. Τ. Δ. εἰς Σύρον. Ἡ ἄσπιδιστρα εἶνε φυτὸν ποῶδες, πολυετές, ἀκαυλον ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν λειριοειδῶν (ὑποδιαίρεσιν τῶν ἀσπαραγοειδῶν). Ἐκ τοῦ ὑπογείου αὐτῆς καυλοῦ ἀναδίδει φύλλα μὲν μετὰ μακροῦ

μήχου μήκους 30—50 ἐκ. τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 10—12 ἑκάτοστ. ἄνθη δὲ σχετικῶς μικρὰ ἰόχρσα καὶ ἔχοντα τὴν περιεργον ἰδιότητα νὰ ἀνοίγωσιν εὐθὺς ὡς φθάσωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἰδάφους, πέραν τῆς ὁποίας δὲν ἀναπτύσσονται. Ἡ ἀσπιδίστρα εἶνε ἀριστὸν καλλωπιστικὸν φυτὸν δι' αἰθούσας καὶ εἰσόδους ἐνεκα τοῦ πυκνοῦ καὶ ζωηρῶς πρασίνου φυλλώματος αὐτῆς, ὅπερ ἀντέχει θαυμασίως εἰς τὸν κόνιερτὸν καὶ τὰ ἀτμοσφαιρικὰ μεταβολὰς. Τὸ φυτὸν τοῦτο ἄλλως ἑλαχίστην ἔχει ἀνάγκην περιποιήσεως· τὸ κανονικὸν πότισμα καὶ ἡ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἀλλαγὴ τοῦ χώματος τῆς γάστρας εἶνε πᾶν ὅ, τι ἀπαιτεῖ. Εὐδοκίμει πλεῖστον εἰς ἀραιὸν καὶ γόνιμον χῶμα καὶ δὲν ἀντέχει εἰς ψυχρὸν ἀνώτερον τῶν 6—7 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Ὑπάρχουσι 4—5 εἶδη ἀσπιδίστρων, ὧν αἱ κοινότεραι εἶνε ἀσπιδίστρα ἢ μακρόφυλλος (*Aspidistra longifolia*) καὶ ἀσπιδίστρα ἢ κοινὴ (*A. elatior*). Ταύτης ἀπικνύονται ποικιλίαι τινές, ὧν ἡ ἀρίστη εἶνε ἡ ποικιλόφυλλος, ἧς τὰ φύλλα εἶνε κατὰ μέρη λευκά.

— **Ἀκαρίαις τῆς ἀπειθείας.** Τῶ κ. *T. A.* εἰς Πάτρας. Τὰ ἀποσταλέντα φύλλα ἀπιδέας εἶνε προσβεβλημένα ὑπὸ ἀκάρεος συνήθιστατα ἀπικνύμενου ἐπὶ τῆς ἀπιδέας (*Phytoptes* ἢ *Typhlodromus piri*). Δύνασθε ἐπιτυχῶς νὰ καταπολεμήσητε τὸ ἀράχνην τοῦτο διὰ τῶν ἐπανειλημμένων θειώσεων.

— **Καφέα.** Τῶ κ. *T. A.* εἰς Καλάμας. Ἡ καφέα εἶνε δένδρον ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐρυθροδανοειδῶν, καὶ ὑψούμενον μέχρι 10 μέτρων. Ὑπάρχουσι περὶ τὰ 20 εἶδη, ἅπαντα καταγόμενα ἐκ τῶν θερμότερων μερῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Ἡδὴ εἰσαχθεῖσα καλλιεργεῖται εἰς πάσας σχεδὸν τὰς χώρας τῶν τροπικῶν. Εἰς τινὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἀπικνύεται ἡ καφέα ὡς καλλωπιστικὸν φυτὸν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὀριμάσῃ τὸν καρπὸν τῆς ἐλλείψει τῆς ἀπαιτουμένης θερμοκρασίας (ὡς ἐν Πανόρμῳ τῆς Σικελίας ἐνθα εἶδομεν αὐτήν). Πλὴν τῆς μεγάλης θερμοκρασίας ἡ Καφέα, ὅπως ἐνδοκιμήσῃ, ἔχει ἀνάγκην μεγάλης ὑγρασίας καὶ γονιμότητος

ἰδάφους. Ἐπὶ ἐνὸς στρέμματος σπείρονται (δὲν φυτεύονται) 125—135 δένδρα, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουσι καρποφοροῦντα ἀπὸ τοῦ τρίτου συνήθως ἔτους. Οἱ καρποὶ (ὁ καφῆς) συλλέγονται ἀπὸ τῶν δένδρων διὰ τῆς χειρὸς, εἰς δ' ἐργατῆς δύναται νὰ συλλέξῃ περὶ τὰ 50 χιλιογράμματα καθ' ἑκάστην. Ἐκαστὸν δένδρον φέρει περὶ τὰ 500—750 γραμμάρια (150—200 δράμια) καφέ· ἐντούτοις ὑπάρχουσι δένδρα φέροντα καὶ μέχρι 10 χιλιογράμμων. Δὲν εἶνε φυτὸν δυνάμενον νὰ καλλιεργηθῇ παρ' ἡμῶν ὡς προσδοκώμενον.

— **Ἡ ἀγάθη.** Τῶ κ. *N. Φ.* εἰς Πειραιᾶ. Ἡ ἀγάθη δύναται νὰ πολλαπλασιασθῇ διὰ σπόρου, ἀλλ' εἶνε προτιμότερον, καθ' ὅσον πολὺ εὐκολώτερον, νὰ πολλαπλασιάζηται διὰ παραφυάδων, ταιαύτας δὲ ἀναπτύσσει πολλὰς πᾶσα ἀγάθη ἡλικιωμένη, ἰδίως μετὰ τὴν ἀνθιστίν τῆς, ὅτε ἐπὶ τοῦ μακροῦ σκῆπου ἢ ἀνθοφόρου καυλοῦ φέρει πληθὺν σπόρων. Οὗτοι σπείρονται κατὰ προτίμησιν τὴν ἀνοιξιν εἰς ἀθάθεις σπερματοδόχας. Αἱ παραφυάδες ὑπὸ τὸ ἡμέτερον κλίμα δύναται νὰ μεταφυτευθῶσι καθ' οἷαν δήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἀλλὰ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ Ἀπριλίου.

— **Κάδδης ἐκ πευκίνου ξύλου.** Τῶ κ. *T. E.* εἰς Χαλκίδα. Διὰ τοὺς μέλανας ῥητινίτας οἶνους δύνασαι νὰ ποιήσης χρῆσιν κάδδης ἐκ πευκίνου ξύλου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τοὺς ἀνευ ῥητινῆς, διότι οὗτοι θὰ προσλάβωσι τὴν ῥητινώδη γεῦσιν τοῦ ξύλου τούτου. Οἱ ἀνευ ῥητινῆς μέλανες οἶνοι δέον νὰ κατασκευάζωνται ἐν κάδδῃ ἐκ δρυϊνοῦ ξύλου. Ἐν τούτοις λέγεται ὅτι ἐξαλείφεται ἡ ῥητινώδης ὁσμὴ τῆς ἐκ πευκίνων ξύλων κάδδης ἐὰν αὕτη ἐπιχρισθῇ ἔσωθεν δι' οὐσίας παρασκευαζομένης ὡς ἐξῆς: Λαμβάνεται λεπτοτριμμένη ἄσβεστος καὶ διαλύεται δι' ἱκανοῦ αἰνοπνεύματος ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν πυκνότητα ἐλαίου χρώματος. Ἀκολούθως διὰ χρωστῆρος ἐπιχρῶνται τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῆς κάδδης μετὰ τὴν οὐσίαν ταύτην. Ὅταν τὸ ἐπιχρῖσμα ξηρανθῇ καλῶς ἡ κάδδῃ ξεπλύνεται κατ' ἐπαγάληψιν διὰ καθαροῦ ὕδατος. Ἡ οὐσία αὕτη ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾷ τὴν ῥητινὴν τῶν ξύλων καὶ οὕτω δὲν μεταδίδεται

πλέον ἢ γαῦσις αὐτῆς εἰς τὸν ἐν τῇ κἀδῆ ταύτῃ κατασκύαζόμενον οἶνον.

— **Τετραάνυχος τῆς ἀμπέλου.** *Τῷ κ. Δ. Ζ. εἰς Κόθηρα.* Ἐπαστάλεντα φύλλα εἶνε προσβεβλημένα ὑπὸ μικρᾶ ἀράχνης τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκάρων, ἧτις καλεῖται Τετραάνυχος ὁ ἰστοποιός (Tetranychus telarius). Τὸ ἀράχνιον τοῦτο εἶνε μικρότατον, μόλις διακρινόμενον διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Καὶ ἄλλοτε μὲν εἶνε διαφάνες, ἄλλοτε κιτρινώκον καὶ ἄλλοτε ἱρυθρόν, ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τοῦ φύλλου ἐκ τῶν χυμῶν τοῦ ὁποῖου τρέφεται. Εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀβλαβές, ἐν τούτοις ὅταν παρουσιάζηται ἐν ποσῶν τὰ δὲ φύλλα συστρέφονται, κοκκινίζουσι καὶ ἀποξηραίνονται εἶνε καλὸν ταῦτα μὲν νὰ συλλέγωνται καὶ νὰ καίωνται, τὰ δὲ ἐναπομένοντα νὰ ραντίζονται μὲ μίγμα ἐκ δύο μερῶν σάπωνος καὶ δύο μερῶν πετρελαίου ἐντὸς ἑκατὸν μερῶν ὕδατος. Αἱ ραντίσεις γίνονται διὰ μηχανικῶν ψεκαστήρων.

— **Καθάραισις βυτίου.** *Τῷ κ. Γ. Δ. εἰς Λευκάδα.* Τὸ ἔχον ὄσμην εὐρώτης (μούχλας) βυτίον σας δύνασθε ἀσφαλῶς νὰ καθარიσητε δι' ὕδατος περιέχοντός ἐν διαλύσει 15 % θεικὸν ὄξύ. Ἔθεται εἰς τὸ βυτίον πρῶτον τὸ ὕδωρ καὶ ἔπειτα τὸ θεικὸν ὄξύ, ἀκολουθῶς τὸ βυτίον φράσσεται στεγανῶς καὶ κυλιέται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐπὶ πολὺ, ἵνα πλυθῇ πανταχόθεν ἰσωτέρικῶς. Μετὰ τὴν τοιαύτην πλύσιν χύνεται ἡ διάλυσις καὶ ξεπλύνεται κατ' ἐπακάλυψιν τὸ βυτίον διὰ καθαροῦ ὕδατος. Μετὰ τὰ ἐπανειλημμένα ταῦτα ξεπλύματα καίετε ἐν τῷ βυτίῳ θεῖον.

— **Πεπερι τὸ μέλαν.** *Τῷ κ. Γ. Δ. εἰς Καλάμας.* Δίνε δύνατὴ ἢ καλλιέργεια τοῦ πεπέρεος παρ' ἡμῖν. Τὸ φυτόν τοῦτο ἔχει ἀνάγκη κλίματος θερμότητος. Κατάγεται ἐξ Ἰνδιῶν καὶ καλλιεργεῖται ἐπιτυχῶς ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰ παράλια τῆς Μαλαθῆρας, εἰς Ἰάβαν, Σουμάτραν, Βόρνεον, Μαλάκκην, Σιάμ, Γουάινην καὶ τὰς θερμότερας χώρας τῆς Ἀμερικῆς. Ὑπάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν πεπέροειδῶν, εἶνε δὲ κλημάτωδης θάμνος ὕψους 3—4 μέτρων (ἀλλ' ὅταν ἀπαντᾷ στήριγ-

ματα ἀνέρχεται τῇ βοήθειᾳ τῶν ὄνυχωτῶν ἐλίκων του καὶ μέχρι 15 μέτρων). Πολλαπλασιάζεται διὰ σπόρων, διὰ παραφυάδων καὶ ἰδίως διὰ μοσχευμάτων. Εὐδακίμει εἰς ἔδαφος ἀραιὸν καὶ λίαν γόνιμον καὶ ὑποσερῶν. Φέρει φύλλα ὡσεὶδῆ σκητώδη, λεῖα καὶ ἔμμισχα, ἄνθη μικρά, καρπὸν δὲ ῥᾶγα μονόσπερμον, σφαιρικόν, ἐν ἀρχῇ πρασίνην, ἀκολουθῶς ἐρυθρὰν καὶ ἐπὶ τέλους κιτρινήν. Ὁ περιλειόμενος μέλας καὶ ῥικνός κόκκος εἶνε τὸ κοινὸν ἢ τὸ μέλαν πέπερι τοῦ ἐμπορίου. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς μελαίνης ἐπιδερμίδος του τριβόμενον ἀποτελεῖ τὴν λευκὴν κόνιν πεπέρεος τοῦ ἐμπορίου, ἧτις εἶνε ὀλιγώτερον καυστικὴ τοῦ μέλανος πεπέρεος. Ὑπάρχουσι πολλὰ εἶδη τοιούτων φυτῶν, ὧν τινὰ καλλιέργουνται ὡς καλλωπιστικὰ εἰς τὰς σέρρας, διὰ τὸ ὡραῖον καὶ ἀειθαλές φύλλωμά των.

— **Διατίρησις βλαστῶν καὶ ἀμπελοφύλλων πρὸς διατροφήν κτηνῶν.** *Τῷ κ. Ε. Δ. εἰς Ἄργος.* Τοὺς κατὰ τὰ ξεφυλλίσματα τῶν ἀμπέλων καὶ σταφιδαμπέλων βλαστοὺς καὶ φύλλα τῆς ἀμπέλου ὡς καὶ τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀκινδύνως δυνάμενα νὰ συλλεγῶσι τοιαῦτα, δύνασαι νὰ διατηρήσης καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς τροφή τῶν κτηνῶν στοιβάζων αὐτὰ ἐντὸς ἀνοικτοῦ ἀνωθεν βυτίου, ὡς ἐξῆς. Ἐπιπάσσεις τὸν πάτον τοῦ βυτίου μὲ λεπτὸν ἄλας καὶ ἀκολουθῶς θέτεις φύλλων καὶ βλαστῶν στρώμα πάχους 20—25 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἀνωθεν τούτου θέτεις ἄλατος στρώμα πάχους ἑνὸς περίπου δακτύλου, μετὰ τοῦτο δὲ προσθέτεις καὶ ἕτερον ὁμοιον στρώμα φύλλων καὶ βλαστῶν καλυπτομένων καὶ τούτων δι' ὁμοίου στρώματος ἄλατος, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς μέχρι πληρώσεως τοῦ βυτίου. Τὸ ἀνώτατον ἐν τῷ βυτίῳ στρώμα φύλλων καὶ βλαστῶν καλύπτεται διὰ παχυτέρου στρώματος ἄλατος, ἀνωθεν τοῦ ὁποῖου τίθενται λεπταὶ σανίδες καὶ ὀγκώδεις λίθοι. Τὰ φύλλα ἐν τῷ βυτίῳ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατακάθονται, ἐπομένως προστίθενται νέα στρώματα φύλλων ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν εἰσέτι τοιαῦτα. Ἡ χρῆσις αὐτῶν ἀρχεται εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν, τρώγουσι δ' αὐτὰ τὰ κτήνη ἀπλήστως. Ὅσακις ἐξάγονται τοιαῦτα ὅπως χορη-

γηθῶσιν εἰς τὰ ζῶα, τὰ ὑπολειπόμενα ἐν τῷ βυτίῳ καλύπτονται καὶ πάλιν διὰ τῶν σανίδων ἐφ' ὧν ἐπανάτιθαι οἱ λίθοι.

— **Περονόσπορον καὶ ἀκαρίασις.** *Τῷ κ. Ε. Κ. εἰς Ἀμβροσιάδα.* Τ' ἀποσταλέντα φύλλα ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 εἰνὶ πράγματι προσβεβλημένα τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τοῦ περονόσπορου, τὸ δὲ δεύτερον ὑπὸ τῆς ἀκαρίασιως· ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 εἶνε προσβεβλημένον ὑπὸ τοῦ περονόσπορου καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἠλιάσεως· ἐπειδὴ δὲ φαίνεται ὅτι ἡ προσβολὴ ἤτο παλαιὰ ἐξελήφθησαν τὰ ἴχνη τοῦ περονόσπορου ἀντὶ τῶν τῆς κοινῆς ἠλιάσεως, διότι ἐξητάσθη τὸ δείγμα διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα.

— **Λύμφη Λέφφλερ.** *Τῷ κ. Α. Ο. εἰς Θεσσαλονικίην.* Ἐξ ὧσιν ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ Γεωργίᾳ» (1892, σελ. 224) ἐγράφησαν πρὸ πολλοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κατὰ τῶν ἀρουραίων μέθοδος τοῦ καθηγητοῦ Λέφφλερ δὲν εἶνε ἀποτελεσματικὴ. Οὐχ ἤττον πληροφοροῦμεν ὑμᾶς ὅτι λύμφην Λέφφλερ παρασκευάζει τὸ βακτηριολογικὸν ἐργαστήριον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὡς καὶ τὸ κατάστημα τῶν J. F. Schwarzlose & Söhne, 28 Markgrafenstrasse, Berlin.

— **Τὸ μάννα.** *Τῷ κ. Γ. Δ. εἰς Σόρον.* Τὸ μάννα εἶνε σακχαρώδης οὐσία ἐκκρινόμενη φυσικῶς ἐκ τινῶν φυτῶν ἢ τῆς ὁποίας ἢ ἐκκρίσις προκαλεῖται δι' ἐντομῶν γιγνομένων ἐπὶ τοῦ φυτοῦ. Τὰ διάφορα εἶδη τοῦ μάννα διαφέρουσι κατὰ τὴν χημικὴν σύστασιν αὐτῶν. Τὰ γνωστότερα δὲ εἶνε: Τὸ μάννα τῆς Ἰταλίας ὅπερ λαμβάνεται ἐκ τῆς μελίης (Maximus officinis) δι' ἐντομῶν (Σικελία καὶ Καλαβρία), τὸ τοῦ Βριανοῶν ἐκ τῆς Εὐρωπαϊκῆς λάρικος (Larix europaea), τὸ τῆς Αὐστραλίας ἐκ τίνος εὐκαλύπτου (Eucalyptus manifera ἢ viminalis), τὸ τοῦ Σινᾶ ἐκ τίνος μυρτιάκης (Tamarix manifera), τὸ τῆς Ανατολῆς ὅπερ συλλέγεται ἐπὶ τῶν φύλλων θάμνων τινῶν ἐν Περσίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ. Ἡ παράγουσα τὸ μάννα μελίη πολλαπλασιάζεται ἀπὸ τίνος εἰς τὸ δένδροκομεῖον τοῦ ἐντάσθα Τριανταφυλλιδείου Γεωργικοῦ σχολείου, τὸ δένδρον δὲ τοῦτο χρησιμεύει καὶ ὡς καλλωπιστικόν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἑλληνικῆς Γεωργίας» παρακαλεῖ τοὺς κυρίους συνδρομητὰς τοὺς μὴ εἰσέτι πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἀκροπόλεως» (ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9) ἢ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἑλληνικῆς Γεωργίας» (ὁδὸς Πινακωτῶν ἀρ. 17).

Θὰ διακόψωμεν τὴν ἀποστολὴν τῆς «Ἑλλ. Γεωργίας» πρὸς ἐκείνους τοὺς συνδρομητὰς, οἵτινες δὲν ὀ' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

— **Ἡ βαφὴ τῶν ἀνθέων.** Ἀλλόκοτος ἰδιοτροπία διαδίδεται ἀπὸ τίνος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἢ μεταβολὴ δηλαδὴ τοῦ φυσικοῦ χρώματος τῶν ἀνθέων. Μετὰ τὰ πράσινα γὰρ φάλα, ἅτινα τοιαύτην ἐπιτυχίαν ἔσχον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἰδοῦ ὅτι μᾶς παρασκευάζουσι σήμερον σύριγγας ἐρυθρὰς καὶ μᾶς ὑπόσχονται ῥόδα κυανᾶ. Τὰ ἐν χρῆσει μέσθ' πρὸς ἀλλοίωσιν τῶν φυσικῶν χρωμάτων τῶν ἀνθέων οὐδὲν ἄλλως τε ἔχουσι τὸ μυστηριώδες, ὡς ἐξηγεῖ τοῦτο ὁ κ. Δ. Παρβίλ, ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων». Τὰ ἀνθη δὲν δύνανται νὰ βαφῶσι διὰ τῆς ἐπαφῆς αὐτῶν μετὰ τῶν χρωματιστικῶν οὐσιῶν· εἰς μάτην θὰ ἐβυθίζοντο ἐν χρωματιστικῇ διαλύσει—θὰ ἦτο ἀπόλεια χρόνου. Ἦνε πρωτίστως ἀνάγκη νὰ προξενηθῇ εἰς τὸ φυτὸν πληγὴ, ἢ ἀνοιχθῇ αὐτῶς εἰπεῖν θύρα, δι' ἧς νὰ εἰσέλθῃ ἡ χρωματιστικὴ διάλυσις. Τὰ ἀνθη δὲν βάφονται εἰμὴ δι' ἐμβολήσεως τοῦ κομμένου μέρους τοῦ ἀνθοφόρου κλάδου ἐν τῇ διαλύσει. Ἡ χρωματιστικὴ ὕλη ἀνέροχεται βραδέως διὰ τῆς τριχομειδοῦς ἑλῆσεως καὶ χρωματίζει τὰ πέταλα τοῦ ἀνθους. Μετὰ τινας ὥρας, ἡ περιφέρειὰ τῶν πετάλων ἀρχίζει νὰ μεταβάλλῃ χρῶμα· εἶτα ὁ χρωματισμὸς ἐπεκτείνεται ἐκ τῆς περιφέρειας πρὸς τὸ κέντρον καὶ καλύπτει ἐντελῶς τὰ εἰς τὸν

αέρα εκτεθειμένα μέρη. Ἐν τούτοις εἰς τινὰ ἀνθη ὁ χρωματισμὸς βαίνει ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν. Ἡ ταχύτης μεθ' ἧς αἱ διάφοροι βαφικαὶ οὐσίαι εἰσδύουσι μέχρι τοῦ ἀνθούς εἶνε ποικιλωτάτη· τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθούς. Ἐν γένει ἐπισπεύδεται ὁ χρωματισμὸς ἐὰν βυθισθῇ προηγουμένως ὁ ποδίσκος τοῦ ἀνθούς ἐντὸς ὕδατος θερμαινέντος μέχρι βαθμῶν 50. (Ἐκ τῆς France Agricole et Horticole).

— **Τὸ περονόσπορον.** Εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἰδίως ἐν Ἠλείᾳ, Ζακύνθῳ, Κεφαλληνίᾳ, Πάτραι, Μεσολογίῳ, ἀνεφάνη καὶ ἐφέτος τὸ περονόσπορον, ἀλλ' ἂν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο λίαν εὐνοϊκὸς πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτοῦ μετ' ἐπιτάσεως οὐχ ἦττον οὐδαμοῦ ἐπροξένησεν ἐπαισθητὰς ζημίας περιορισθὲν κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ φύλλα, ραντισθέντα ἢ μὴ. Μόνον ἐκ Μεσολογίου ἐλήφθησαν πληροφορίες ὅτι εἰς τινὰ κτήματα ἐπροξένησε ζημίας εἰς τὸν καρπὸν, καὶ ἰδίως τῆς σουλτανίνας, τῆς ραζακιᾶς καὶ τῆς μαυροδάφνης, δηλαδὴ τῶν σχετικῶς εὐπροσβλητοτέρων κλημάτων. Καὶ ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ Γεωργίᾳ» καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τοῦ 1887 ὑπεδείξαμεν ὡς τὸ ἄριστον μέσον πρὸς πρόληψιν τῆς ἀνάπτυξεως τοῦ περονόσπορου τὸν θεικὸν χαλκόν, ὃν δυναμέθα, ὡς πολλάκις εἶπομεν, νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἀκινδύνως εἰς τὰς ἀμπέλους κατ' οἰανδήποτε ἐποχὴν καὶ εἰς διασδήποτε δόσεις, ἢ ἀρίστη δὲ μορφή, ὡς εἶδομεν καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τεύχους τούτου, εἶνε ἢ τοῦ σακχαρώδους πολτοῦ. Διὰ τὰς σταφιδαμπέλους ὁμῶς συνεβουλεύσαμεν καὶ συμβουλεύομεν νὰ γίνηται χρῆσις τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ τὴν ἀνοιξιν πρὸ καὶ ὀλίγον μετὰ τὴν δέσιν τοῦ καρποῦ («Ἑλλ. Γεωργία» 1892 σελ. 453). Αἱ ἐκ βρώσεως ραντισθέντων διὰ θεικοῦ χαλκοῦ βλαστῶν συμβᾶσαι παρ' ἡμῖν ἐφέτος πολλαὶ δηλητηριάσεις (ἴδε «Ἑλληνικὴν Γεωργίαν» ἐνεστῶτος ἔτους σελ. 230 καὶ 264) ἐπικυροῦσιν ὅσα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου προγενεστέρως εἶπομεν. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι τὰ γεγονότα ταῦτα θὰ καταστήσωσι προσεκτικῶς

τοὺς ἡμετέρους κτηματίας, οἵτινες θ' ἀπέχωσιν εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τοῦ νὰ τρώγῳσι τοιοῦτους βλαστοὺς ἀνευ τουλάχιστον προηγουμένων ἐπαναληπτικῶν πλύσεων.

— **Οἱ ψεκαστῆρες Βερμορέλ.** Εἰς τὸν ἐσχάτως τελεσθέντα ἐν Βουδαπέστῃ διεθνῇ διαγωνισμὸν ψεκαστῆρων, μεταξὺ τριάκοντα διαγωνισθέντων καταστημάτων ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον τὸ κατάστημα Βερμορέλ. (Moniteur Viti-colo 4 Ἰουλίου 1893).

— **Χάρις τῆς ἐμφυχώσεως τῆς ἐν Γαλλίᾳ καλλιέργειας τοῦ ἐρυθροδάνου (ρίζαριου)** τὸ γαλλικὸν Ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν ἀπεφάσισεν ἵνα αἱ ἐρυθραὶ ἐρεαὶ τοῦ στρατοῦ βάφωνται μόνον διὰ γαλλικοῦ ἐρυθροδάνου, ἐφ' ὅσον τοῦτο προσφέρεται εἰς τὰ δημόσια ἐριουργεῖα πρὸς 60 φράγκα κατὰ ἑκατὸν χιλιόγραμμα (78 ὀκάδας).

— **Ἡ παραγωγή τῶν ξυλοκεράτων ἐν Κύπρῳ** δὲν θὰ ὑπερβῇ ἐφέτος τὰς 4,500 τόννους, ἐνῶ πέρυσιν ἀνῆλθεν εἰς 10,000 τόννους. Ἐντεῦθεν οἱ ἐν Κύπρῳ κάτοχοι χαρπυίου ἠύξησαν τὴν τιμὴν εἰς ἐννέα φράγκα κατὰ 100 χλγρμ.

— **Διὰ στρωτῆρας σιδηροδρομῶν (τραβέρσες)** μεταχειρίζονται ἐν Γαλλίᾳ πολὺ τὸ ξύλον τῆς παραλίου πεύκης. Σχίζουσι καταλλήλως κορμούς περιμέτρου ἐνὸς περίπου μέτρου καὶ τοὺς μοσχεύουσιν εἰς διάλυσιν θεικοῦ χαλκοῦ ἢ κρέωζώ-του. Τοιοῦτοι στρωτῆρες καθίστανται ἀσαπέστατοι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δὲ τῆς ζηρασίας τοῦ θέρους σχάζουσιν ὀλιγώτερον τῶν δρυίνων στρωτῆρων. Οἰούτω παρασκευαζόμενοι πεύκινοι στρωτῆρες εἶνε περιζήτητοί καὶ τιμῶνται πρὸς φράγκα δύο ἕκαστος. Δὲν θὰ ἦτο καλὸν καὶ αἱ ἡμέτεραι σιδηροδρομικαὶ ἱταιρίαι νὰ εἰσαγάγῳσι τὴν χρῆσιν στρωτῆρων ἐξ ἐγγωρίων πευκίνων ξύλων οὕτω παρασκευαζομένων, ἀντὶ νὰ εἰσαγάγῳσι ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ δρυίνους, οἵτινες εἶνε δαπανηρότεροι καὶ ὑποδεέστεροι. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον παρασκευαζομένους τηλεγραφικοὺς στύλους ἐκ πευκίνου ξυλείας χρησιμοποιοῦσι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν Γαλλίᾳ. Τοιοῦτοι στύλοι στοιχίζουσι 12 φράγκα ἕκαστος.

— **Κατὰ τοῦ ἀνθρακός τῆς ἀμπέλου** ἐπέτυχεν ἡ μετὰ τὸν κλάδον χρῆσις τῆς ἐξῆς διαλύσεως. Λαμβάνονται 50 ὀκάδες θεικοῦ σιδήρου καὶ καταβρέχονται διὰ δύο ὀκάδων θεικοῦ ὀξέος, τὸ μίγμα δὲ τοῦτο διαλύεται ἐντὸς ἑκατὸν ὀκάδων θερμοῦ ὕδατος. Διὰ τῆς διαλύσεως ταύτης ἐπιχρίονται οἱ βραχίονες καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου.

— **Δύο φραγὰς οἴνου** **Κύμης** δυνάμεως 12⁰ ἐπωλήθησαν ἐσχάτως ἐν Σέττη τῆς Γαλλίας, πρὸς 22 φράγκα, τὸ ἑκατόλιτρον.

— **Νέαι φυλλοξήροκαὶ κηλίδες** ἀνεφάνησαν ἐν Alcamo, ἐπαρχία τοῦ Trapani τῆς Ἰταλίας.

— **Εἰς τοὺς ψευδακροῦς** μὴ δίδε τὸ θέρος καναβουρὸ σπυρον, ἀλλ' ὀπώρας καὶ κέγχρον (κεχρί).

— **Ἡ δὲ διὰ τῆς χειρὸς σπορᾶ (πετακτῆ) τῶν δημητριακῶν ἐν Γαλλίᾳ** γίνεται εἰσέτι ἐπὶ ἐκτάσεως 40-50 ἑκατομμυρίων στρεμμάτων.

— **Γεωργικὴ ἐκπαίδευσις.** ὁ Ομιλοῦσι πολὺ σήμερον, λέγει ὁ Lecouteux, περὶ γεωργικῆς ἐκπαίδευσως. Εἶνε ἀξιόπαινον, εἶνε ἀξιόλογον, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ἡ ἐκπαίδευσις αὕτη νὰ μὴ βασιζῆται ἐπὶ ὀλεθρίων αἰρέσεω, αἵτινες εἶνε ἐπιστημονικαὶ μόνον κατ' ἐπιφάνειαν» (Journal d'Agriculture pratique 23 Μαρτίου 1893 σελ. 410).

— **Διανομὴ φυτῶν καὶ σπόρων ἐν Ἀμερικῇ** ἐπὶ πληρωμῇ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Καλιφόρνια γεωργικοῦ σταθμοῦ κ. Hilgard, διατρίβων ἐσχάτως εἰς Παρισίους, παρεκλήθη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς γαλλικῆς ἐγκλιματιστικῆς εταιρίας νὰ ἐκθέσῃ ἐν συνεδριάσει αὐτῆς τὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του σταθμοῦ. Μεταξὺ πολλῶν λίαν ἐνδιαφερουσῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ εἰρημένου σταθμοῦ ἔδωκεν, εἶπεν ὅτι κατ' ἔτος διανέμονται μὴ γάλα κοσὰ σπόρων καὶ φυτῶν εἰς διαφόρους καλλιεργητάς. Ἡ περὶ δὲ ἐδίδαξεν ὅτι τὰ ἀποκτώμενα ἄνευ κόπου δὲν ἐκτιμῶνται ὑπὸ τῶν λαμβανόντων αὐτά. Ἐπομένως ἤδη ὑποχρεοῦνται οἱ αἰτοῦντες τοιαῦτα εἶδη νὰ καταβάλλωσι τμήμα

τι καὶ νὰ ἀποστέλλωσιν ἐν καιρῷ εἰς τὸν σταθμὸν λεπτομέρεις πληροφορίας περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ τῆς ἀποτυχίας τῆς καλλιεργείας ἐκάστου εἶδους σπόρου ἢ φυτοῦ ὅπερ λαμβάνουσι (Sciences Nat. apl. 1893).

— **Καταπολέμησις ἐπιβλαβῶν ἐντόμων** διὰ τῶν μικροβίων. Χάρις εἰς τὰς ἐρεῦνας καὶ τὰ πειράματα τοῦ ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας Βιομηχανικοῦ Πανεπιστημίου κατέστη πλέον γενικωτάτῃ ἡ χρῆσις τριῶν μικροβίων (Micrococcus insectorum, Botrytis globuliferum καὶ Empusa aphidum) κατὰ πλείστων ἐπιβλαβῶν ἐντόμων καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ λευκοπτεροῦ βλίσσου (Blissus leucopterus), ἡμιπτέρου λίαν ἐπιζημιῶν εἰς τὰ δημητριακά. Οἱ κτήματα λαμβάνουσι παρὰ τῶν σταθμῶν τὸν ἰόν (τὴν μαγιάν) καὶ πολλαπλασιάζουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν ἐντόμων προσβαλλομένους ἀγρούς τῶν ταῦτα προσβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ μικροβίου ταχέως ἱθαλαίρονται (Bull. Société nationale d'Agriculture, 1893, σελ. 245).

— **Προφυλάσσονται οἱ τοῖχοι ἀπὸ τὴν ὑγρασίας** ἐπιχρίόμενοι δι' οὐσίας συγχειρμένης ἐκ μιᾶς ὀκάς ὕδατος ἐν ᾧ διελύθη ἡμίσει δυνάμει ψάροκαλλας, καὶ προσετέθησαν εἴκοσι δράμια δισάνθρακικοῦ καλίου. Τὸ μέσον τοῦτο εἶνε ἀποτελεσματικὸν μόνον διὰ τοὺς τοίχους τοὺς βλεπομένους ὑπὸ τοῦ φωτός.

— **Εἰσαγωγὴ λαχανικῶν καὶ ὀπωρῶν ὀπωρῶν εἰς Αὐστρουγγαρίαν.** Τῇ αἰτήσει τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν αἱ ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ προξενικαὶ ἀρχαὶ ἀπέστειλαν πληροφορίας περὶ τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ εἰσαγωγῆς καὶ ἐμπορείας τῶν πρώτων λαχανικῶν καὶ ὀπωρῶν, ὡς καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν σπουδαιότερων ὀκλῶν τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Αὐστρουγγαρίας περὶ τὸ ἐμπόριον τοῦτο. Αἱ ἐκθέσεις τῶν εἰρημένων προξενῶν δημοσιεύθησονται εἰς τὸ πρόσδεχες τεύχος τῆς «Ἑλλην. Γεωργίας» πρὸς ὁδήγιαν τῶν ἡγετέρων κτηματιῶν.

— **Μεστὶ μέρῃ** ἐκθέσεν περὶ τῆς κατασκευῆς

τῆς ἀκρίδος ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ὁ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως γεωπόνος καὶ διωθυντῆς τοῦ ἐν Αἰδινίῳ γεωργικοῦ σχολείου κ. Α. Μουράτογλου. Ἡ ἐκθεσις αὕτη θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές τεῦχος τῆς «Ἑλλην. Γεωργίας».

— **Ἡρόχειρος διατήρησις κρέατος.** Ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ κρέας δύναται νὰ διατηρηθῇ ἀριστα ἐπὶ μίαν ὅλην ἑβδομάδα καὶ κατὰ τὰς θερμότερας ἡμέρας τοῦ ἔτους βυθίζομενον ἐντὸς δοχείου πλήρους τυρογάλακτος καὶ τιθέμενον ἐν δροσερῷ ὑπογείῳ.

— **Ἡελλοφόρος ὄρυς** ὑπάρχει παρὰ τὸ Alentejo (Πορτογαλλίας) ἔχουσα ὕψος 18 μέτρων καὶ διάμετρον κεφαλῆς 32 μέτρων. Ἡ παράγουσα φελλὸν ἐπιφανείᾳ τῆς ἀνέρχεται εἰς 70 περίπου τετραγωνικὰ μέτρα καὶ ἀποφέρει 500 ὡς ἔγγιστα χιλιόγραμμα φελλοῦ ὅσακις οὗτος ἐξάγεται.

— **Δενδροστοιχίαι ἐξ ὀπωροφόρων δένδρων** ὑπάρχουσιν ἤδη πολλαὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίως τῆς Γερμανίας, σέβονται δ' αὐτὰς, οἱ διαβάται καὶ οὕτω οἱ οἰκεῖοι δῆμοι ἀντὶ δαπανῶν ἔχουσιν εἰσόδημα. Ἄπασαι σχεδὸν αἱ δημοτικαὶ ὁδοὶ τῆς Σαξωνίας εἶνε δενδροφυτευμέναι μὲ ὀπωροφόρα, ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν καρπῶν τῶν ὁποίων εἰσπράττονται ἔτησίως περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια φράγκων.

— **Εὐκάλυπτος γιγάντειος** ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Αὐστραλίᾳ ἔχουσα ὕψος 155 μέτρων καὶ διάμετρον 11 μέτρων, ὑπολογίζουσι δὲ ὅτι τὸ δένδρον τοῦτο ἔχει ἡλικίαν πλέον τῶν δύο χιλιάδων ἐτῶν. Ἡ εὐκάλυπτος αὕτη εἶνε τὸ μεγαλειότερον γινώστὸν δένδρον, διότι αἱ ὡς μέγιστα θεωρούμεναι μέχρι τοῦδε Σικουόλαι τῆς Καλιφορνίας ἔχουσιν ἀνώτατον ὕψος 140 μέτρων καὶ διάμετρον δέκα μέτρων. Αἱ αὐστραλιακαὶ εὐκάλυπτοι παρετηρήθη ὅτι ἀυξάνουσιν ἐπὶ τὰ μέτρα κατὰ 2 1/2 ἔτη.

— **Ἐπέδρασις τῆς ξηρασίας εἰς τοὺς ἀμπελώνας τῆς Γαλλίας.** Καθ' ἅπασαν τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ἐφέτος ἡ ξηρασία ἦτο ὅλως ἐκτακτος. Ἀπὸ διακοσίων ἐτῶν δὲν ἐνθυμοῦνται τοιαύτην ξηρασίαν, ἐξ ἧς ἡ κτηνοτροφία ὑπο-

φέρει σπουδαίως, ἡ δὲ ἰσοδεία τῶν δημοτριακῶν ἠλαττώθη ἐπαισθητῶς. Ὑπετίθετο ὡς λίαν φυσικὸν ὅτι καὶ αἱ ἀμπελοὶ θὰ ὑφίσταντο τὰς δυσάρεστους συνεπείας τῆς ἐκτάκτου ταύτης ξηρασίας, ἐντούτοις, ὡς ἐκεῖθεν ἀγγέλλεται, ὁ θάμνος τοῦ Βάκχου ἀνθειξε θαυμασίως καὶ εἶνε ἤδη κατάφορτος καρποῦ. Μόνον αἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας ἀμπελοὶ φαίνεται ὅτι ὑπέφερον πολὺ ἐκ τῆς παρατεταμένης ταύτης ξηρασίας, ἥτις ἀπεδείχθη εὐνοϊκωτάτη πρὸς πολλαπλασιασιν τοῦ καταστρεπτικοῦ τούτου ἐντόμου.

— **Κάλαζα** μεγέθους καρῦου καταπεσοῦσα τὴν 30 παρελθόντος Μαΐου εἰς τοὺς δήμους Πέτρας καὶ Ὀρχομενίων (ἐπαρχίας Λεβαδείας) ἐπέφερε μεγίστας ζημίας εἰς τοὺς πρωίμους καὶ ὀψίμους (βαμβάκια) καρποὺς, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀμπελώνας.

— **Γεωργικὸς Σιταθμὸς Βυτινῆς.** Διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Ἰουνίου ἐ.ε. Β. Διατάγματος, δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 111 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἐτήσια διδασκαλία τῶν μαθητῶν τοῦ λεπτοξυλουργικοῦ τμήματος τοῦ σταθμοῦ Βυτινῆς παρετάθη ἐπὶ ἓν ἔτος.

— **Κατὰ τῶν σκωλήκων τῶν εἰς τὸ γῶμα τῶν γαστροῶν διασωμένων** συμβουλεύει ὁ Moniteur d'horticulture τὸ ἐξῆς μέσον. Εἰς ὀκτὼ ὕδατος διαλύονται 12 γραμμάρια πικρικοῦ ὀξέος καὶ 6 γραμμάρια σόδας, ἡ ἀπλῶς προστίθενται σταγόνες τινὲς καμφοροῦχου οἰνοπνεύματος. Ποτιζόμεναι αἱ γάστραι διὰ τοιούτου ὕδατος ἀπαλλάσσονται τῶν σκωλήκων.

— **Ἡελαίων εὐκαλύπτου,** καὶ ἰδίως τῆς σφαιριοκάρπου, παρασκευάζεται ἤδη ἐν Αὐστραλίᾳ εἰς μεγάλα ποσά. Ἐπιτυγχάνεται δὲ τοῦτο πιεζομένων ἀπλῶς τῶν φύλλων δι' ἰσχυρῶν πιεστηρίων. Τὸ αἰθέριον τοῦτο ἔλαιον τιμᾶται ἐν τῷ τόπῳ τῆς παραγωγῆς του πρὸς ἓν σελήνιον κατὰ λίτραν (πρὸς ἕξ περίπου δραχμὰς κατ' ὀκτὼ), χρησιμεύει δὲ ὡς φάρμακον κατὰ τῶν μαιματικῶν νοσημάτων καὶ ἰδίως τῆς ἰμφλουέντσας. Ἐν τούτοις παρετηρήθη ὅτι ἔχει δηλητηριώδεις ιδιότητας δυνάμενον νὰ

φέρη τὸν θάνατον ὅταν λαμβάνηται εἰς δόσεις σχετικῶς μεγά-
λας, ὡς συνέβη ἐσχάτως ἐν Αὐστραλίᾳ εἰς ἀσθενῆ λαβόντα
δόσιν ἐκ τριάκοντα γραμμαρίων (δέκα δραμίων).

Μέσα κατὰ τῆς φυλλοξήρας. Ἐκ τῶν γνω-
στῶν μέσων (ἴδε α' Ἑλλ. Γεωργίαν» 1888 σελ. 508) πάν-
τοτε τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ ἐμφύτευσις ἀμε-
ρικανικῶν ἀντεχουσῶν ἀμπέλων ἐφ' ὧν ἐμβολιάζουσι τὰς ἐγ-
χωρίους. Τῷ 1888 ὑπῆρχον ἐν Γαλλίᾳ 2,147,270 στρέμματα
τοιούτων ἀμπέλων, τῷ 1890 ἡ ἔκτασις ἠϋξήσεν εἰς 4,360,180.
Ἐκ τῶν ἐντομοκτόνων τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει εἶνε ὁ διθειοῦχος
ἀνθραξ. Ἡ δὲ ὑδατοσ κατάκλυσις φαίνεται πάντοτε ἐκτιμώ-
μένη, ἀλλ' ἐνεκὰ τῆς δυσχερείας τῆς ἐφαρμογῆς της εἰς πλεί-
στα μέρη δὲν ἐπεξετάθη ποσῶς· αὕτη ἐφαρμόζεται ἐν Γαλλίᾳ
ἐπὶ ἐκτάσεως 330,000 περίπου στρεμμάτων. Εἰς τὰ μέρη ἐνθα
αὶ προσβεβλημένοι ἐπιτάσεις εἶνε σχετικῶς μικραὶ ἐφαρμόζεται
ἐπιτυχῶς ἢ καταστροφή τῶν προσβεβλημένων ἀμπελώνων ὡς
ἐν Ἑλβετίᾳ, Κριμαίᾳ, Ἀλγερίᾳ καὶ Καμπανίᾳ.

Ε Μ Π Ο Ρ Ι Κ Α

Τιμαὶ σταφίδων. Ἐν Σέττη τῇ 5 Ἰουλίου 1893.

Κορινθιακαὶ	φρ.	42	τὰ 100 χιλιόγραμ.
Θειρῶν ἐκλεκταὶ	»	27	»
Θειρῶν ἀνευ βοστρύχων	»	27 1/2	»
Σάμου μαῦραι	»	32	»
Τασομεῖ	»	32	»
Καραβουροῦ	»	32 1/2	»
Σουλτανίνας	»	34	»

Παραδοτέαι εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Σέττης καὶ πληρωτέαι
μετὰ 60 ἡμέρας.